JURNALUL S.F.®

Premiul Convenției Europene de SF
euROcon '94

Anul IV Nr. 105
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
16 pagini - 250 lei

Cum şi cînd devii scriitor pag 2

O nouă editură specializată pe SF pag 3

Medalion Aurelius Belei

Tolkien şi literatură Fantasy pag 7

Hugo, Nebula, Locus, SF Chronicle 1985

Octavia E. Butler

COPIL DE SÎNGE

Ultima noapte a copilăriei mele a început cu o vizită acasă. Sora lui T'Gatoi ne oferise două ouă sterile. T'Gatoi dădu unul mamei, fratelui şi surorilor mele. Insistă să-l mănînc singur pe celălalt. Nu conta. Tot era suficient pentru a-i face pe toţi să se simtă bine. Aproape pe toţi. Mama nu luă deloc. Stătea jos, urmărindu-i pe ceilalţi cum pluteau şi visau fără ea.

Hugo, Nebula, Locus, SF Chronicle 1985

Răspuns la întrebarea lui Radu Pavel Gheo din nr. 104

Cum şi cînd devii scriitor?

După decembrie '89 am sperat, cu toţii, că se va produce o schimbare în lumea literaturii, că va înceta „primatul" politicului asupra valorii autentice, că vor înceta chiţibuşurile şi sforăriile de culise, că „se va da drumul", liber, artei, că, în sfîrşit, se va face dreptate, că va răzbi ce e bun.

O schimbare a existat. Iată, apare acest JSF, la care am contribuit toţi, cu ce-am putut, ca să-l susţinem ca pe un stindard al libertăţii cîştigate. S-a vorbit mult şi adesea despre „literatura de rezistenţă", despre „curajul de a vorbi" în epoca tulbure, de a spune lucrurilor pe nume, de a nu te conforma „directivelor". Surprinzător, am aflat că existau o mulţime de dizidenţi curajoşi - ce este cel mai interesant, unii dintre ei chiar în rîndul celor mai conformişti trepăduşi ai regimului. Am aflat că existaseră foarte multe „rezistenţe" în cultura română, - uitîndu-se, se vede treaba, că dreptul de „a călca oficial în strachini" nu îl aveau decît sau cei foarte talentaţi, sau cei cărora nu li se dădea decît o şansă (aceea de a-şi rupe gîtul) după care li se punea iar cîrpa udă pe gură. Fie vorba între noi, membrii Uniunii Scriitorilor n-au fost cine ştie ce corozivi. Mai mult „tinerii", fraierii idealişti - fiindcă după ce fuseseşi „încadrat" de vreun critic la „curajoşi" nu mai aveai şanse să fii primit în Uniune - unde toţi cei primiţi „înainte" de '89 au fost recomandaţi în mod expres de „tovarăşii". Douăzeci de ani, în Uniunea Scriitorilor - Forul suprem al artei scrisului în România - n-au intrat decît politrucii. Că , printre ei va fi avut talent vreunul, sau vreunii, asta rămîne de discutat acum. Ăsta e „procesul" nostru. Dinspre partea fandomului, problema e simplă - au fost doar vreo doi scriitori primiţi înainte de '89 - îi mai recunoaşte publicul şi fanii acum? - sînt buni - nu? - nu.

Şi totuşi, ca să citez din scrisoarea lui Pavel Radu Gheo către redacţia JSF: *„există o meserie de scriitor în România? "* şi *„cînd poate fi considerat cineva scriitor?"*

Am să încerc să-i răspund, lui şi altora care au aceleaşi curiozităţi cu el, din punctul meu de vedere. Conform legislaţiei ţării, de la preşedenţia (în Uniunea Scriitorilor) a domnului Mircea Dinescu încoace, meseria de scriitor este recunoscută oficial. Teoretic, eşti admis ca fiind un cetăţean onorabil, şi cu această „diplomă" (carnetul de membru al US din România). Înainte nu erau artişti decît „glanaretiştii" şi „zugravii". Din '90 au intrat în rîndul lumii şi „mîzgălitorii de hîrtie" Nu mai e nevoie să fii nici redactor, nici activist de partid, nici amploaiat la vreun depozit (ca Mircea Nedelciu, vreme de ani de zile, sau „tovarăşul critic literar" Ernest Victor Maşec, de exemplu).

Poţi să declari, oficial, cu fruntea sus, că eşti scriitor - o faci pe propria ta răspundere. Nu mai e nici o ruşine (doar femeile şi prietenii or să te evite, fiindcă vor presupune că vrei să le ceri bani cu împrumut sau sponsorizări). Nu te mai pune nimeni să faci, din cauza asta, articole cu presa zilei la gazeta de perete. Eşti liber să publici şi la *Iepuraşul* articole moraliste, dacă te simţi atras de această „orientare estetică".

Pe de o parte. Că, pe de altă parte, însă, nu ştiu cum s-or fi descurcînd ei financiar alţi scriitori... membrii - cum manevrează ei aspectul economic al problemei - că eu, sincer să fiu, nu prea mă mai descurc tot cu cei vreo sută de mii pe care mi i-a dat editura *Nemira* acum patru ani pe volumul *Săritorii în gol* care a apărut abia săptămîna trecută „cu succes" şi defecţiuni de tipărire.

Dacă mai pun la socoteală şi „micile chilipiruri" ale colaborărilor mele din ultimii ani, care mi-au majorat „substanţial" veniturile cu peste zece mii (10.000) lei lunar, dar în nici un caz cu mai mult de 20.000 (două zeci de mii), basca leafa mea de patruzeci de mii pe lună de la *Anticipaţia CPSF* (jumătate de normă care a stîrnit, se vede treaba, invidii în redacţie) pentru care eram pus la dispoziţia lui *Dan Mihai Pavelescu* să-mi frece ridichea, probabil că veţi începe a înţelege de ce a divorţat nevasta brusc de mine „de cînd m-am ajuns" şi de ce m-am văzut silit să mă repensionez pe probleme „de nervi" - n-am primit încă prima pensie, dar am primit decizia prin care am avut bucuria să aflu că am fost „avansat" spectaculos la categoria de ajutor de boală de vreo 70.000 lei pe lună, pentru care mulţumesc foruriţor care îmi reacordă şansa de a trăi(probabil OMS-ului) din mila publică.

Oricum, pentru doritorii de a se făli cu statutul de scriitori profesionişti, membri ai Uniunii Scriitorilor din România - titlu de care, chiar dacă nu-mi aduce decît o taxă modică de 65 de lei pe an pentru a mi se ştampila legitimaţia, ţin să asigur pe cititori că sînt foarte mîndru şi că reprezintă unul dintre visele împlinite ale vieţii mele (pentru care am renunţat în urmă cu 20 de ani la „Şcoala de conducători de unităţi socialiste" fără remuşcări, iar în urmă cu vreo zece ani la „Şcoala de ziarişti de pe lîngă Ştefan Gheorghiu"), condiţiile de a deveni membru al acestei instituţii (şi coleg de breaslă cu marile nume ale literaturii române contemporane - acele care „vor dăinui peste veac", precum am învăţat cu toţii, la şcoală) - sînt următoarele: trebuie să ai două volume de autor publicate şi primite bine de critica literară şi recomandarea a cel puţin trei membri ai breslei. În urma acestor deziderate cererea ta este trecută prin votul plenului Uniunii(care nu s-a mai întrunit de vreo doi ani) şi, după ce eşti primit ca membru staglar, să mai publici, în următorul an, un volum care să te confirme.

Trebuie să recunoaşteţi că, în condiţiile în care editurile din ţară nu mai publică aproape toate decît traduceri (pe argumentul că „romnii nu sînt vandabili" - nici măcar cei mai buni dintre ei) - este destul de dificil de îndeplinit acest minim de condiţii necesare „confirmării". Probabil că, în curînd, doar magnaţii or să-şi mai poată permite să fie scriitori profesionişti în România - aşa cum, înainte vreme, se ajunsese că doar familia prezidenţială ar mai fi putut suplimenta în vreun fel numărul acestei breasle pe cale de dispariţie după douăzeci de ani de alfabetizare şi culturalizare a maselor şi scaunelor. În prezent, de exemplu, domnul preşedinte Ion Iliescu, avînd un singur volum de autor încadrabil la categoria „beletristică" (pe teme politice) nu îndeplineşte încă toate condiţiile pentru a putea depune cerere de intrare în tagma noastră (din păcate). Şi nici senatorul Bârlădeanu - spre deosebire de scriitorul SF Victor Bîrlădeanu - precum se poate vedea, fiecare „gaşcă" îşi are „bîrlădeanul" ei - eu îl prefer şi cultiv pe al nostru.

Ţinînd cont de acest context, este de la sine înţeles că scriitorii români sînt puşi în situaţia de a contesta topurile oficial instituite, pe criterii de „tarabă" de mecenariatul editorial, în favoarea propriilor lor vederi şi criterii de apreciere. Nu ştiu care sînt topurile de preferinţe ale altor membrii - dar eu îmi alcătuiesc propriul top şi sînt convins că listele mele ar fi nu numai de bun gust, dar că volume alcătuite conform lor ar fi cel puţin la fel de „vandabile" ca multe din mizeriile care apar traduse (desigur, ar fi o greşeală să contestăm reala valoare a multora dintre titlurile străine apărute). Asta presupunînd că neamul românesc nu şi-a cîştigat libertatea numai pentru a-şi pierde spiritul. Iar dacă voi avea vreodată şi resursele materiale cu care să pun în practică opţiunile şi speranţele mele, vă asigur că nu mă voi sfii să o fac.

Oricum, pînă atunci, voi profita de bunăvoinţa JSF pentru a recomanda publicului său cititor autori şi texte din fandomul nostru pe care voi încerca să-i prezint pe rînd în numerele următoare, cu ceea ce le este specific, după părerea mea. În primul rînd pe cei enumeraţi în acest articol. Apoi pe alţii mai puţin cunoscuţi, sau din cei care vor mai apare în raza mea de cunoaştere.

Iar dacă e greu de vorbit deocamdată de o meserie de scriitor la noi, de considerat scriitor te mai poţi considera şi atunci cînd cineva cu competenţa necesară (sau faţă de care ai tu temeiuri să-i acorzi încredere în judecăţi şi aprecieri) îţi asumă răspunderea de a gira pentru tine că eşti. Ca să-mi explicitez ideea aş da de exemplu pe Mihai Eminescu, scriitor din momentul în care a fost recunoscut ca atare de Titu Maiorescu. sau, dacă vreţi, pe Zaharia Stancu - de cînd l-a recunoscut Victor Eftimiu. Sau pe mine - de cînd m-a confirmat ca atare Vladimir Colin, sau poate chiar de cînd mă promova pe cît putea Alexandru Mironov, care a „inventat" cam trei sferturi din „generaţia de mijloc" a SF-ului nostru.

S-ar putea să nu-mi recunoască mulţi discernămîntul şi competenţa necesare. dar eu voi risca - rămînînd ca istoria Literaturii să confirme sau să infirme nerăbdătoarele mele prezentări. Aşa cum a riscat, înaintea mea, Gerard Klein. Nu ştiu dacă personalitatea mea socială şi culturală se poate compara cu cea a lui Klein. Dar pot să mă comport, din acest punct de vedere ca şi cînd.

MIHAIL GRĂMESCU

JURNALUL ®
Editat de: INTACT SF

PREMIILE CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 - PLOIEŞTI
CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIŞOARA
GEOVALY SRL - BUCUREŞTI (activitate promoţională)
CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ (REDACTOR ŞEF)

Număr realizat de: Ionuţ BĂNUŢĂ, Remus CERNEA, Mihail GRĂMESCU, Isabela ION, Cristian IONESCU, Liviu RADU, Cătălin TENIŢĂ, Florin Mircea TUDOR. (REDACTORI)

ADRESA REDACŢIEI: Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ
Culegere: Steliana NEGHIRLĂ
Corectură: Remus CERNEA
Montaj offset: Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititori din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România Piaţa Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor JURNALUL

Director administrativ: Titus GUVIR
Redactor şef: Marius TUCĂ

Tiparul executat la INTACT

LIVIU RADU — O EDITURĂ NOUĂ, O NOUĂ COLECȚIE S.F.

Editorii, care încearcă să-și asigure vînzarea de carte adresîndu-se unui public specializat și consecvent, au speculat imediat lipsa enormă de carte S.F. de pe piața românească. Au apărut deci o mulțime de colecții S.F., dar puține au reușit să supraviețuiască. Cu excepția Nemirei, Teorei și a încă două-trei edituri, celelalte au sucombat în fața regimului necruțător al tranziției.

În aceste condiții, subliniem în mod deosebit curajul editurii PYGMALION, care, sub îngrijirea lui Ștefan Ghidoveanu, a lansat colecția CYBORG.

Această colecție nouă (din care au apărut deja primele două volume, la prețul avantajos de 2500 lei volumul) își propune să pună la dispoziția cititorului doar cărți de valoare, premiate sau nominalizate. Fiecare lucrare beneficiază și de o prezentare a autorului, conducătorul colecției pornind de la premiza justă că nu oricine a avut acces la informații despre literatura de valoare S.F.

Au apărut „Omul demolat", de Alfred Bester, și „Nemuritorul", de Roger Zelazny. Din aceste titluri vă dați seama de ambițiile nutrite de editura PYGMALION. Dacă mai spunem că e prevăzută apariția, în curînd, a unor romane de Kate Wilhelm, Ian Watson, C.D. Simak, R. Silverberg, Ian McDonald, S. Ray Delany, Bob Shaw, David Brin, Joan de Vinge, Connie Willis, Phillipp Mann, etc. veți descoperi că autorii înșirați mai sus, deși dețin o mulțime de premii, nu prea au fost traduși în românește.

Ambițiile sînt mari. Dacă editura realizează ce-și propune, va deveni una dintre cele mai puternice pe piața S.F. O concurentă serioasă pentru Nemira.

Să-i urăm succes, pentru că succesul ei ne va oferi acces la cărțile pe care ni le dorim de mult.

PSIHOLOGIA CA MOTIV S.F.

Alfred Bester - Omul demolat

Scriitor de talent, Bester propune cititorului un joc. În aparență deschis: reușește să înfăptuiască o crimă, fără a fi descoperit, într-o lume în care talentele parapsihologice permit polițiștilor citirea gîndurilor.

Intriga, la prima vedere cea a unui thriller obișnuit, capătă o turnură deosebită. Bester se amuză să găsească tot felul de căi de salvare pentru eroul său. Ai senzația că se identifică destul de mult cu acesta.

Într-o societate obsedată de libertatea individuală și de teama unei posibile limitări a acesteia de către indivizii dotați cu puteri parapsihice, Bester demonstrează că libertatea de gîndire e un drept sacrosant, dacă știi să-l folosești. Intriga polițistă se va sfîrși prin victoria binelui, conform concepției maniheiste democrate. Însă întorsătura finală (pe care n-o dezvăluim) pune sub semnul întrebării întreaga poveste.

Fiindcă motivul adevărat al romanului nu-i cel aparent. Bester jonglează, ca un expert, cu o temă mult mai serioasă: psihicul uman, obsesiile și complexele omului modern. Strecurînd, ici, colo, cîte o indicație de care-ți dai seama abia în final...

Deși a luat premiul HUGO în 1953 și THE INTERNATIONAL FANTASY AWARD în 1954, romanul rămîne foarte actual. Aș zice că pentru noi abia acum începe să devină de actualitate. O anumită stare de stress, de spirit competițional, de luptă înverșunată care trebuie însă, conform moralei sociale unanim acceptate, să respecte anumite reguli, devine, încetul cu încetul, o realitate a lumii românești.

Mai trebuiesc amintite două lucruri: spiritul inventiv al autorului în privința folosirii efectelor grafice și traducerea excelentă a lui Mihai Dan Pavelescu.

În concluzie, un roman foarte bun, care va demonstra că literatura S.F. e o treabă serioasă.

POVARA DEMOCRAȚIEI

Roger Zelazny - Nemuritorul

Traducere: Ștefan Ghidoveanu

Premiul Hugo 1966

(ex-aequo cu F. Herbert - Dune)

Unele cărți își schimbă înțelesul funcție de momentul în care le citești. Sau sînt atît de bune încît rămîn valabile oricînd...Sau poate că admirația pe care i-o port lui Zelazny se datorează unei afinități aparte... Sau poate că romanul în cauză e scris în maniera care-mi place cel mai mult...

Oricum, „This immortal" e o carte deosebită. Cu două intrigi separate, ce se intersectează abia în final.

Nu vă voi plictisi cu cea aparentă (excelentă, de altfel). Tema nemuritorului e tratată de Zelazny cu discreție și delicatețe, fără declarativități sforăitoare. Și cu referiri la mitologii. O poveste care se citește cu plăcere, care te captivează.

Ștefan Ghidoveanu își pune întrebarea dacă fanii lui Herbert nu vor considera că „Nemuritorul" e o carte prea simplă, prea comercială, pentru a fi pusă pe aceeași treaptă cu „Dune".

În aparență are dreptate. Povestea vizibilă nu îndreptățește egalitatea între cele două romane. Cea mai puțin vizibilă ridică însă probleme obsedante pentru americani. Romanul a fost scris într-un moment în care SUA erau implicate în afacerile încurcate ale Asiei de sud-est. Tematica sa e cu atît mai actuală acum, cînd America a devenit hegemonul întregii lumi.

„Testamentul" politic al lui Washington, doctrina lui Monroe, ideile lui Theodore Roosevelt nu reprezintă pentru cetățeanul american fenomene istorice. Sînt lucruri în care lumea crede. Chiar dacă democrația duce uneori la soluții utopice.

Vom aminti cîteva elemente din intriga subterană: după un război atomic, pămîntul devine radioactiv. O parte din supraviețuitori emigrează pe Taler, unde înființează un guvern în exil sub protectoratul locuitorilor din Vega. Pămîntul devine un loc în care veganii bogați se distrează, se bucură de pămîntencele frumoase...

O mișcare idealistă încearcă să-i convingă pe talerieni să se întoarcă pe planeta natală, să-i reconstruiască civilizația. Dar emigranții nu doresc înapoierea pe pămîntul sărac. Vor doar cetățenia vegană și drepturi egale cu locuitorii planetei adoptive. (parcă am mai auzit chestia asta...) Problema este: ce sînt veganii? Niște cotropitori stupizi, incapabili să înțeleagă mîndria pămîntenilor, sau ființe deosebit de inteligente, care caută o soluție care să convină tuturor?

Zelazny a pus cetățeanului american o întrebare care i-a atins o coardă foarte sensibilă: ce trebuie să facă o mare putere, care crede în democrație, cu un popor care nu-i în stare (sau pare incapabil) să se conducă, pentru moment, singur?

Vi se pare o întrebare mai puțin interesantă decît cea pusă de Herbert aceluiași cetățean: are dreptul o mică putere, care deține ceva necesar întregii lumi, să dispună cum vrea de avuția sa?

Ambele întrebări mi se par la fel de importante pentru un popor conștient de povara democrației. Iar votul fanilor de la convenția din 1966 îmi dă dreptate.

P.S. Coperțile celor două volume sunt semnate Walter Reiss. este cumva aceeași persoană cu bine cunoscutul Walter Reiss?

P.S.S. Dacă tot ne legăm de amănunte, vă citâm două fragmente:

„să scrie romane... ca ale mastrului André Norton, cel mai bun dintre toți" (Dean Koontz - *Miezul nopții*, editura NEMIRA)

„André Norton, the famous woman writer..." (WHO IS WHO IN S.F.)

Decideți singuri cine are dreptate. Am scris nota doar ca să mă răzbun pe momentul de îndoială (ce înseamnă prestigiul unei edituri) care m-a făcut să caut în dicționar pentru a verifica un lucru pe care-l știam de douăzeci de ani: că A. Norton e o scriitoare... Dacă mai amintim că într-un articol al domnului Cărășel din „ Curierul național" doamna Norton devenea, la un moment dat, Borton (simplă greșeală de tipar, mai sus numele apărea corect), încep să cred că această mare scriitoare e urmărită de ghinion la noi...

Scrisoarea săptămînii

Măi băieți sau Dragi JSF-i, [1]

Pînă acum o pată albă se întindea asupra orașului nostru frumos. [2] Și pentru a nu crede că *aici sînt tigri*, m-am gîndit să vă trimit această scrisoare. Altfel, știu bine că nu-i politicos să intri în vorbă cu oameni care nu te cunosc. [3]

Așadar o scurtă prezentare se impune. Numele meu este Cristian Cocea, sînt născut în 1964 (Anul Dragonului de Lemn - mă rog, dacă vă omoriți după chinezării!?) și de patru ani nu mai profesez meseria pentru care m-a pregătit societatea socialistă[4] lucrînd în presa (adică mass-media) locală. Cum Vîlcea este un județ de oameni ambițioși, avem și un post de televiziune (pe numele său ETALON), pe care se întîmplă să-l conduc[5]. Alte amănunte despre profesie nu vă mai dau, pentru că am auzit că JSF se citește și la CNA.

Acum să ne reîntoarcem la *oile noastre electrice*. Pasionat de SF în facultate, i-am ascultat cu gura căscată pe monștrii [6] de *Grămescu, CTP, Mironov &comp.* prin cenacluri ca SOLARIS sau PROSPECTART. Iar, uneori, am căscat gura și mai mare citind eseuri pe care, acum, le găsesc naive... [7]

Reîntors acasă și luîndu-mă cu presa, abia în anul care a trecut am găsit timp să string în jur de 20 de fani[8] și uite așa s-a născut, în toamnă, clubul SF „Clepsidra". Noi o ducem bine ceea ce vă doresc și vouă, și discutăm simbătă tot ce ne trece prin cap[10]. Zic că e de fapt un seminar de creativitate, care oferă prietenilor mei mai tineri tot ce nu le oferă școala românească[11]. Dacă vă interesează, poate mai discutăm.

În sfîrșit, cum timpul costă bani, mă grăbesc să închei. Vă trimit alăturat trei schițe cu poantă, *a la maniere* de Fredric Brown. Dacă vă plac, publicați-le! Dacă nu - nu!

cu prietenie,
Cristian

1. Alegeți varianta convenabilă...
2. Vezi Alexandru Andrieș - „Ce oraș frumos!"
3. Codul manierelor elegante, Ed. Cugetarea, 1934
4. Inginer electrotehnician, I.P.B. (promoția 1989), coleg de grupă cu celebrii ingineri de la „Academia Cațavencu"
5. Conducător TV egal director
6. Sacri
7. Pe bune...
8. Înființînd o emisiune radio (tot ETALON), pe numele său „Vînătorii de mutanți", sponsorizată de Ed. Nemira
9. Numele poate părea puțin idiot la prima vedere, deci e cazul să treceți la a doua. Se cheamă așa pentru că avem doar două ore la dispoziție pentru discuții, întrucît sala noastră e închiriată simbăta de Martorii lui Iehova, care merg la masă între 14 și 16...
10. Idei, nu ... altceva.
11. Sinteza cunoștințelor, situații neprevăzute care trebuie rezolvate, dialogul culturilor și mai ales imaginație.

MEDALION AURELIUS BELEI

ÎN EXCLUSIVITATE

„SF-ul trebuie să ne fie ca o psihoză dacă vrem să fim veritabili"

...arcade largi pierdute-n cer, pereți placați cu oglinzi și roți dințate cromate, statuete de diamant, rubin și smarald, coloane sofisticat striate din oțel și sticlă reflectorizantă, pe jos plante luxuriante împodobind discret marmura albă, liniște de sanctuar, fotografii îngălbenite... Tavanul nu se zărește, e un fel de spațiu plin de reflectoare, cabluri încărcate de fulgere, lanțuri nichelate și scripeți legați de impresionante machete spațiale, toate pierdute-n infinitul de deasupra. Aceasta este lumea lui Aurelius Belei, locul unde își fabrică visele, de aici îi vin ideile. L-am găsit meditînd în fața unei hîrtii pe care scria cu litere mari, roșii:

„Să nu cumva să te pună naiba să faci vreo prostie. Eu cred în tine. Și mai cred și alții. Așa că pune mîna și ascunde-te în poveștile tale dacă lumea asta te dezamăgește prea tare – Petrică Sîrbu."

I-am spus ce doresc și a fost de acord să răspundă la cîteva întrebări.

– Pare un loc aparent nelocuit, dar în care amintirile sînt mai pregnante decît obiectele existente și decît oamenii. Dacă ți s-ar acorda o a doua șansă în viață, ce sau cine ai vrea să fii?

– Hmm, aș vrea să fiu... Adam! A fost cel mai inocent om al tuturor timpurilor, și a fost fericit. Maximul de indulgență îl acord inocenței. Și asta pentru că în stare pură, naturală, se găsește din ce în ce mai rar, fiind pătată, cam peste tot și în permanență, de parșivitate.

– Prietenii spun că dintotdeauna ți-a plăcut să fii „altfel" decît toți ceilalți din jurul tău, e adevărat?

– Probabil adevărul se află pe undeva, la mijloc. Îmi place să scriu despre natură, soare, iubire dar și despre *Mașină*, coșmarul viitorului. Poate că aici sînt prea conformist, în timp ce ceilalți caută în alte părți „altceva"-ul veșnic intangibil. Dacă te referi la blazonul „techno-maniei" îți pot spune că particula asta, „techno", pentru mine simbolizează un avertisment. Un manifest fluturat rebel prin fața ochilor obosiți și sufocați de invazia galopantă a „tehnologiei", care din zi în zi atrofiază tot mai mult sensibilitatea, măcinîndu-ne iremediabil sentimentele. Oricum, găsesc că întrebarea nu e pentru mine, ci pentru observatorii mei exteriori, așa că...

– Ultimele tale texte par a fi o serie de experimente stilistice.

Se observă efortul de abstractizare, încerci o maximă esențializare a ideii, iar gurile rele spun că încă nu ți-ai găsit „mîna"...

– Îmi spun adesea că iubitorii filmelor SF sînt inși care nu caută cu orice preț să se regăsească într-un film. Ei caută o evadare totală, ca o dezrădăcinare de propria realitate, preferînd să nu mai vadă coșmarul cotidianului ce înghite lumea în care trăiesc. La fel se întîmplă, cred, și cu scriitorii. Nevoia lor de evaziune e maximă. Eu prefer să regăsesc o lume care să nu fie prea îndepărtată de cea reală. de exemplu, la început îmi plăceau mai mult textele de actualitate decît cele de epocă, și cele psihologice sau polițiste în locul altor genuri. Din cauza asta n-am avut gînduri prea clar închegate, ele veneau sub influența celor *„20.000 de leghe sub mări"* ale fantasticului Jules Verne. Timpul trecea, eu iubeam sau nu, instinctiv, cutare ori cutare carte. Solidaritatea cu fantezia am găsit-o abia după acel ciob de lume viitoare reflectat de *„Sfîrșitul eternității"* a lui Asimov. Acum, însă, după ce ani de-a rîndul, am trudit să-mi construiesc propriile căi de transport prin lumea imaginației, sub îndrumarea exigentă a menthorului meu *Mihai Dan Pavelescu*, sînt doar adeptul ideilor prin care mă pot transpune în text și al stilului „simplu și de efect".

– Grafica ta e ciudată. Pare cubistă. Nu ți se pare că dintr-un exces de originalitate ai putea greși, ai ajunge fără să vrei să abstractizezi abstractul?

– Mda, interesantă chestia cu „abstractizarea abstactului", nu m-am gîndit încă la așa ceva. Pentru majoritatea privitorilor liniile mele descoperă fascinația abisului stelar. Pentru mine doar metafora grafică, puternic schematizată, a închisorii din noi. Acea cușcă fără de sfîrșit a prejudecăților în care ne surghiunim, conștienți sau nu, sufletul și toate frumusețile lui!

– Fiecare dorește să aibă, cîtuși de puțin acolo, succes. Ție personal ce sentimente îți inspiră succesul?

– Succesul deformează totul, amplifică unele probleme și creează altele noi, ce nu existau pînă atunci. E distructiv. Ca peste tot, și nu mă refer numai la domeniile artistice, face praf relațiile dintre oameni, pentru că gloria este greu de învățat, ai nevoie de o anumită strategie pentru a i te adapta. Deocamdată, acum, în România, nu poate fi vorba de așa ceva în literatura și arta SF. De ce? *Pentru că SF-ul trebuie să ne fie ca o psihoză dacă vrem să fim veritabili!* Spun acest lucru, fiind perfect conștient că psihoza nu este doar o simplă extensie a bolii nevrotice sau a tulburărilor de personalitate, ci o zonă în care artistul pierde contactul temporar cu realitatea și trăiește în propria lume de fantasme. Nu vorbesc de cele două stări fundamentale incluzînd schizofrenia și reacțiile afective, ci de acea stare de liniște interioară în care, vizualizîndune corect structurile imaginației, putem crea. Și asta pentru că mulți nu cred ce scriu, nici nu știu măcar dacă scriu *„ceva"*, execută texte de dragul scrisului. Nu trebuie să fiu neapărat ecologist dacă am să afirm că risipind astfel hîrtia omorîm copacii, ne tăiem lucizi și surîzători porția de oxigen. Ne sinucidem indirect urmașii nenăscuți. Aici sînt de aceeași părere cu domnul Grămescu cînd spune că dacă ai „ceva" de spus scrie, dacă nu apucă-te de altceva, s-ar putea să ai mai mult succes în noul domeniu!

Îi mulțumesc pentru interviu și înainte de a pleca îl văd scriind ceva. Mă apropii și citesc titlul viitoarei povești: *„Spuneți-mi Lulu"*. Îmi place mult de el și dacă, cumva, nu va ajunge atît de mare încît să nu mai poată privi în jos, cred că vom rămîne prieteni. Pentru totdeauna!

a consemnat Lulu,
adică Celălalt

MIHAIL GRĂMESCU

TEHNOFILUL DIN BRĂILA

Aurelius Belei este un tehnofil - deși locul în care lucrează el nu este chiar în zona tehnocrației (spre deosebire de alți SF-iști, tehnocrați, care sînt totuși tehnofobi). Acest fapt se revelă și din textele lui antrerioare. În *Silvomatul* este imaginat un automat... cibernetic, un fel de robot vegetal inteligent. Mesajul ecologic este dublat de un mecanicism triumfalist amintind de viziunile SF-iste tradiționale, dar cu o scriitură modernă, uneori chiar experimentală, interesantă. Utopiile lui tehnofile degajă un aer de nostalgie emoționantă. *Tehnosaurul* său - înrudit cu cîinele elctronic, artificial,cu nume de rezonanță magică budistă - *Shampoo*, al lui *Alexandru Ungureanu* - își păstrează nota de originalitate specifică, impresionînd prin viziunea luminoasă, ușoară (dar nu facilă), amuzantă, superfluă și totuși subtilă. *Alfa Borealis* este un poem straniu al unei lumi diafane și evanescente amintind de evoluția unor pești exotici într-un acvarium (chiar și titlul duce cu gîndul la Beta Splendens). Sînt prezentate preliminariile și pregătirile în vederea unei căsătorii, vaporoase ca un vis, pe o planetă cum nu există alta, într-un mediu sătesc idealizat de o tehnică mai degrabă amintind de vraja unui basm sau de vis decît de industrialism sau chiar de postindustrialism. Oricum, efortul creativ de a imagina o Utopie agrestă (nu o idilă) este original și reprezintă o "probă" dificilă pentru orice autor - probă pe care tînărul *Aurelius Belei* o trece cu succes. Aproape toată proza lui pe care am citit-o eu pînă acum este agreabilă, animată de sentimente cu încărcătură pozitivă.

În contextul general al SFului, nu rareori tensionat și catastrofic, scrierile lui *Belei* fac notă distinctă prin caracterul lor suav, binevoitor și inteligent optimist.

TECHNO FIȘĂ!

Concluzie la „prima vedere":

O Balanță sinceră, volubilă, avînd o fire deschisă și voluntară

După satisfacerea stagiului militar (grăniceri – Tulcea) a lucrat ca muncitor în construcții, sudor, zugrav, vopsitor, agent de pază. În prezent este șomer polinecalificat și totodată student în anul I la Psihologie-Sociologie.

Îi plac: acvariile, șenilele (n.r. șenile = putere!), pitorescul munților dar și melancolia falezelor înalte, șampania...

Adoră: surprizele

Nu-i plac: neglijența, dezordinea, matematica și să fie lăudat (mai degrabă preferă să i se spună verde în față)

Urăște: prostia și minciuna de tipul grandomaniei

Necăsătorit (pentru că):

1. Stephanie de Monaco nu crede în dragostea lui
2. luna de miere o vrea în Egipt, la piramide și asta... costă!
3. nu s-a născut (încă) cea care să-l poată cuceri (cu nonconformism cu tot!)

Concluzie „finală": Nu are acea obișnuință de „a se umple" de datorii, motiv pentru care primește dar nu cere niciodată. Este de părere că faima este ceva care vine și se duce foarte repede, pentru că între succes și valoare nu există întotdeauna semnul egal. Se pare că, în ascuns, scrie poezii de dragoste.

Motto personal: *„Trăiești o singură dată, dar dacă trăiești corect, o dată e de-ajuns".*

AURELIUS BELEI

ALPHA BOREALIS

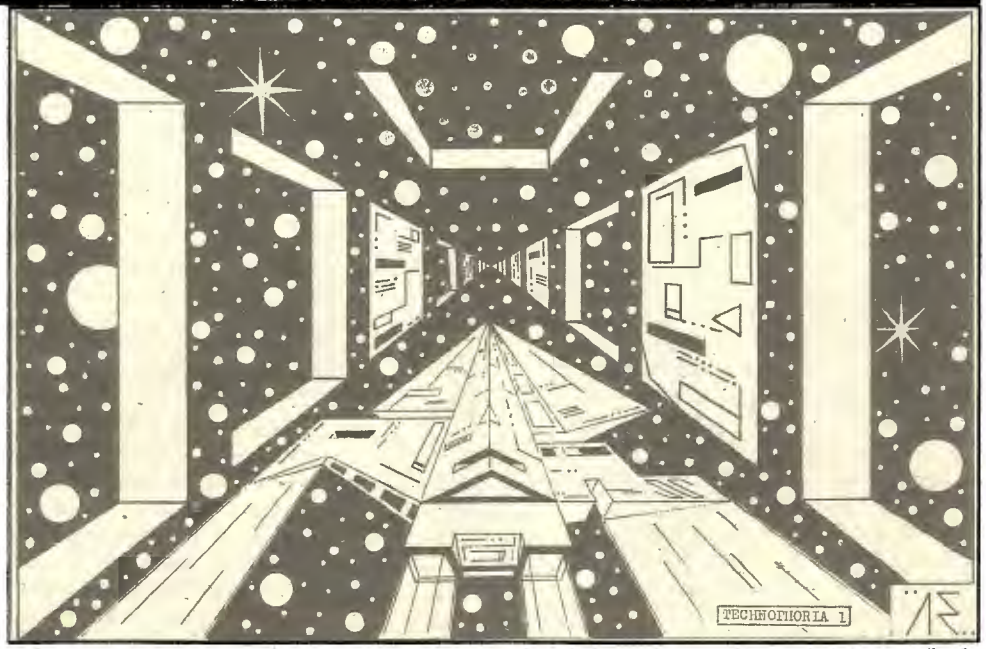

Motto:

„Cel mai potrivit popă este, desigur, în zilele noastre, un robot. S-ar putea ca în viitor cel mai dorit popă să fie o balenă, un automobil, o pisică sau un munte".
(Robert Silverberg)

M-am trezit cu dulcea presimţire că a venit Primăvara. Poate fiindcă de departe, dinspre *Cîmpiile Stelare* se aud duduind Tractoarele. Poate fiindcă *salcia-de-vise* îşi leagănă în ferestre mîţişorii gălbui, pufoşi ca solzii de mariak. Poate fiindcă Afară fulguie în joacă şi soră-mea a ieşit pe platforma luminoforului cu cozile despletite, se alintă şi rîde şi-i zice mamei că stă s-o ningă, după datină, Zăpada Dorinţelor Împlinite. Asta înseamnă că va avea noroc toată Perioada viitoare şi că are să se mărite cu cine-i place.

Apoi de-acuma gata, West-Bam. Ţi-ai ales mirele? o iscodeşte Program 2 Beltram, creierul şi protectorul căminului nostru, ivindu-se în ecrane ca un ciur de fantasme şi începîndu-şi litania de dimineaţă cu veşnicul *„Halleluja, rock with me..."*

West-Bam nu-i răspunde, se zgribuleşte şi aleargă prin Casă lipindu-şi spatele de vatra caldă. Rămîne acolo multă vreme, cu ochii către fereastră, dincolo de care se văd spinările cafenii-sticloase ale dealurilor, proaspăt răscolite. Ce-o fi cu West-Bam? Adineauri rîdea. Acuma-i iar pe gînduri. Aşa face mereu, de-o vreme încoace! Sfîrşitul Perioadei, grijile măritişului? Poate. Peste exact o interactivă neutră West-Bam se mărită. Totul e hotărît. S-au făcut şi chemările la nuntă - aproape jumătate de Sat.

Podul superior al Casei e plin cu de toate, iar rochia de mireasă, cusută-n fir de mărgean şi poleită cu raze de lună, aşteaptă în incinta Distribuitorului, printre atît de rarele şi gingaşele flori-de-soare.

Numai West-Bam nu ştiu ce-o fi avînd. Deşi tata i-a spus să nu mai umble neprotejată seara iese fără scut dincolo de poartă, îi zice două vorbe lui Hi-Hi-Wani, pe urmă intră în casă, se vîră sub pleoapa călduţă a lui Program 2 Betram şi se preface că doarme , dar eu o văd că stă aşa pe întuneric, cu ochii deschişi şi-şi roade o unghie. Semn rău, ştiu eu, cînd face aşa nu e în apele ei; încă de cînd mergeam la Maestru, să învăţăm Cursurile Vieţii, o cunoşteam imediat cînd venea cu vreo notă proastă, mă uitam la unghia ei şi dacă era roasă...

Acum nu înţeleg ce-o fi avînd. Ar fi trebuit să fie veselă. Se mărită cu cine a vrut, iar Hi-Hi-Wani, se vede cît de colo, n-are ochi decît pentru ea, o plimbă cu barca printre Lujerii Speranţelor Eterne în fiecare interactivă-mono. Cînd e bal, într-unul din Oraşele Pustii ale legendarului Palat Astral, înfruntînd de fiecare dată fluxurile negative ale celorlalţi pretendenţi o scoate regina Balului, îi cumpără fel de fel de fleacuri fermecătoare, aduse cu mare greutate de dincolo de Pustiul-de-Cenuşă. O dată chiar i-a făurit şi o poezie, proiectînd-o, fulger de lumini şi culori nemaivăzute, pe cerul întunecat de deasupra Casei.

Ori poate că i s-o fi urît şi cu Hi-Hi-Wani? Se prea poate. Tot aşa, din senin, i s-a urît Perioada trecută şi cu Gu-Ruu-Joshh. Din senin, chiar aşa! I se urîse cu el, alt motiv nu cred să fi fost. Şi după o Vară aşa de frumoasă! În vara aceea, la ceasul cînd toţi se lăsau injectaţi şi purtaţi de Program 2 Beltram pe apele vrăjite ale somnului, eu auzeam deodată glas-de-azur venind dinăuntrul Grădinii lui Rham, zeul Casei noastre. Îmi înfundam nasul în alge parfumate şi nici nu suflam şi atunci West-Bam luneca încet pe sub porii vigilenţi, dar îngăduitori, ai protectorului nostru, printre ţevile de cuarţ multicolor ale pompelor de injecţie şi trecea tiptil înspre uşă, apoi scîrţîia uşor ca o părere şi umbra lui West-Bam se topea printre tulpinile subţiri ale Grădinii. Eu rămîneam cu ochii la lună şi mă gîndeam pînă tîrziu, că tare mi-ar place, cînd m-oi înălţa şi eu, să fiu asemeni lui Gu-Ruu-Joshh - putere nesfîrşită, să sparg bulgări de pămînt în dinţi, ca haiducii-de-nicăieri - şi să ies seara în Grădina *cui ştiu eu*, şi să zic pe glas-de-azur ce mă arde şi să aştept ca, printre copacii cu coaja albastră de caolin să se arate umbra *cui ştiu eu*, subţire ca visele mele...

Era către Toamnă cînd West-Bam s-a hotărît să ne spună că vrea să se mărite. Cînd a aflat că-i vorba despre Gu-Ruu-Joshh, spiritul diafan al mamei a început să plîngă, tata s-a sculat fără o vorbă şi s-a dus afară să cureţe pereţii Casei de cenuşa sticloasă „pulberea răului".

West-Bam a ramas lipită de sobă, aşa cum stă şi acuma, albă ca cochiliile de nocturali şi se uită la plînsul mamei şi nu ştia ce să spună.

– Dar ce-i mamă, ce aveţi cu Gu-Ruu-Joshh? am îndrăznit eu. Meserie bună are, e bun şi...

– Tu ce te-amesteci? se întoarse West-Bam către mine.

– Astea nu-s de nasul tău. Hai Afară, în Grădină la joacă, mă înghiontise omniprezentul Program 2 Beltram. Au înflorit nestematele-rîuri, hai să le vezi!

Am ieşit, dar am rămas lîngă uşă şi am auzit-o pe mama îngăimînd subţirel:

– Ai tu inima asta, West-Bam, să pleci de lîngă noi? Ai tu inima să pleci din Satul tău. La noi nu-s destui?... Uite, Hi-Hi-Wani, de cînd umblă el după tine...

– Taci, mamă, taci. Eu pe Gu-Ruu-Joshh îl vreau. Totu-i hotărît. Astă seară, cu permisiunea lui Program 2 Beltram, va trece pe sub poartă să mă ceară.

A mai fost puţină tristeţe, dar pe urmă, în Casă a început forfota. Tentaculele-selectoare l-au scos pe tata de pe schele, l-au îmbăiat, i-au dat cămaşă curată, mie mi-au scos din distribuitor costumul albastru de Novice, iar mama şi-a schimbat culoarea rochiei într-un xenonic superb. West-Bam a stat mult în faţa ochiului-oglindă tot schimbîndu-şi pieptănătura şi cîntînd de răsuna toată casa:

De-aş putea ca să iauuu
Tot ce din viaţă vreauuu,
Eu aş luaaa
Tinereţea meaaa!!

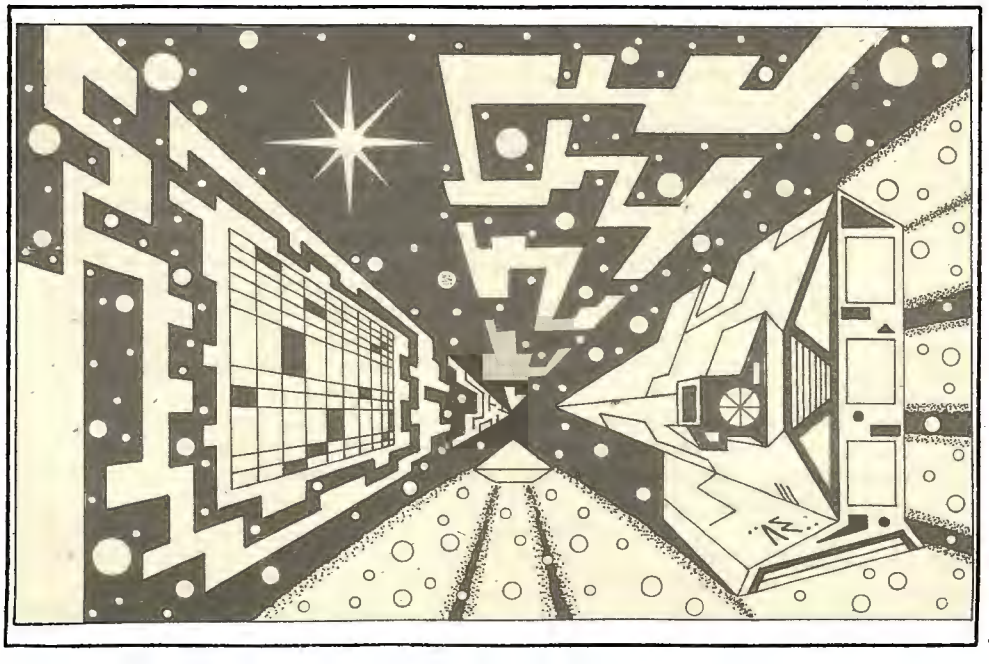

Îi așteptam cu toții. Program 2 Beltram își pregătise deja discursul pentru oficierea slujbei de unire a sufletelor. Se înserase și la fiecare duduit de motor, West-Bam alerga la Poartă, ieșea prin perdeaua protectoare de raze și se uita în lungul drumului. Au apărut două proiectoare și ea a strigat *„Vine!"*, dar Tractorul, gigant agregat acoperit de irizații galben-verzui, a trecut mai departe.

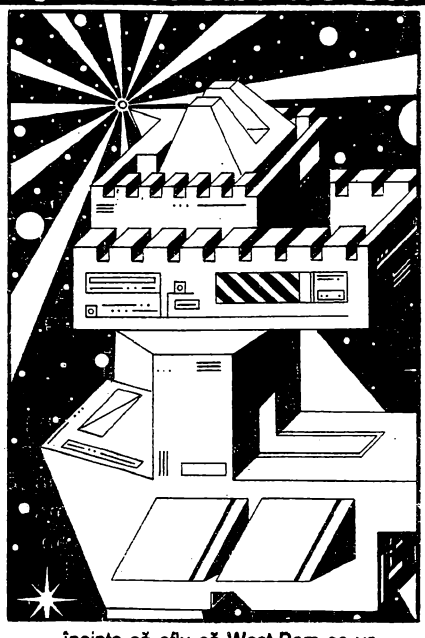

S-a înnoptat și GU-Ruu-Joshh tot n-a venit. Tata a început să ciupească din bucatele minuțios pregătite de program 2 Beltram și aburul mamei nu l-a mai certat ca pînă atunci. L-a lăsat să mănînce după pofta inimii. Noi, ceilalți, nu ne-am atins de mîncare, ne-am risipit care încotro și în Casă s-a făcut întuneric. West-Bam nu s-a mai culcat în cotlonul ei; s-a ghemuit între pliuri. lîngă sobă, la mama, ca demult cînd era mică.

În dimineața următoarei interactive-neutre Gu-Ruu-Joshh a trimis semnal, printr-un Mesager purpuriu, că a vrut să taie drumul printre Grădini și-a nimerit într-o gură-mișcătoare și pînă dimineața n-a putut să-și scoată Tractorul din capcana sticloasă. mesagerul își lumina povestea, dar West-Bam, parcă neauzind nimic, întreba de zor:

– De ce n-a venit? De ce n-a venit?

Mesagerul, așa cum fusese dresat, începu să mai spună o dată povestea luminoasă, dar ea i-a întors spatele și s-a tot dus către Grădina lui Rham, repetînd într-una:

– Trebuia să vină. Pe jos să vină, în zbor să vină, prin apă, prin foc... Trebuia să vină.

– Vine, vine, în următoarea interactivă-mono, s-a luminat Mesagerul în urma ei.

Și atunci West-Bam s-a întors și a spus cu o mînie pe care nu i-o cunoșteam.

– Să nu mai vină. Niciodată.

De atunci a amuțit glasul-de-azur dinăuntrul Grădinii, dar mie tot nu-mi venea să cred că e altceva decît o supărare trecătoare. Pînă cînd într-o dimineață întunecată, am prins un gînd-cățărător, printre circumvoluțiunile lui Program 2 Beltram, ce șoptea că West-Bam a dansat la Bal numai cu Hi-Hi-Wani. Iar peste cîteva interactive-mono West-Bam purta mărgele noi, șiraguri sclipitoare de petale metalice.

A trecut Toamna, s-au scurs multe interactive-neutre, a trecut și îngrozitoarea iarnă și înainte să aflu că West-Bam se va mărita cu Hi-Hi-Wani, îmi luasem gîndul să mai aud vreodată glas-de-azur, seara tîrziu dinăuntrul Grădinii lui Rham. Mi-am văzut de treabă, nici nu mă mai interesa ce gînduri are ea cu Hi-Hi-Wani ai ei, de la alții am auzit că, în Primăvară, West-Bam face nunta. Și chiar și atunci cînd m-a chemat să-i văd rochia de mireasă, m-am mulțumit să ridic din umeri și i-am întors-o răspicat: „Eu în treburile tale nu mă amestec".

Pînă acum două interactive-mono. N-are decît să se prefacă veselă, să rîdă, să se alinte, să-și arate rochia de mireasă, să iasă Afară despletită, ca adineauri, degeaba, eu știu ce știu: West-Bam e necăjită. Într-o seară, ședea pe un colț de piatră fosnitoare cu ochii duși, și-și rodea o unghie. I-am spus fără ocol.

– West-Bam ce ai?

– Ce să am? a tresărit ea.

– Văd eu.

– Da?!

– Cînd eram mici mi le spuneai pe toate. Ții minte? Ne înghesuiam în vreun cotlon îndepărtat și vorbeam de-ale noastre, să nu ne vadă nimeni.

– Asta a fost demult...

– Știu, acum tu ești mare... te măriți... cu Hi-Hi-Wani...

– Taci! a strigat West-Bam și a fugit pe culoarele Casei, printre pistoane și carcase translucide.

...O privesc acum, așa cum stă, lipită cu spatele de vatră și cu ochii pe fereastră și uite că mă înfurie tristețea ei. Fiindcă ce poate să fie decît că i s-a urît cu Hi-Hi-Wani?

West-Bam și-a trecut palma peste ochi - nu cumva plîngea?

Și a plecat înapoi. Mă duc după ea. Iar stă pe un colț de piatră fosnitoare, iar își roade unghia. Și plînge. Plînge tăcut, cu lacrimi multe, mari, prelingîndu-se pînă jos sub bărbie. Mă uit la ea și mi-e milă.

– Ce să mă fac eu acuma? oftează ea.

– De Hi-Hi-Wani e vorba?

– Ce știi tu!

– Nu l-ai lăsat pe Gu-Ruu-Joshh pentru Hi-Hi-Wani?

– Pentru Hi-Hi-Wani? Am vrut să-l pedepsesc pe Gu-Ruu-Joshh, atîta tot. Credeam că o să vină el însuși să-și ceară iertare....

– Sărmanul Hi-Hi-Wani!

– Eu pe Hi-Hi-Wani nu l-am mințit. Dacă am văzut că Gu-Ruu-Joshh nu mai vine, am vrut să rămîn cu Hi-Hi-Wani. Am încercat. Dar nu pot... Program 2 Beltram va înțelege și poate mă va ierta. Pe unde o fi Gu-Ruu-Joshh acum?...

Atît mi-a fost de ajuns. Am zbughit-o pe terminal și sufocat de greutatea enormă a scutului am rugat protectoratul și zeul Casei să mă ajute. Afară vremea s-a cam mohorît, fulgii tăioși de cenușă s-au întețit, se cern mărunței, ca printr-o perdea de fum și, dincolo de Sat, vîntul-care-arde se simte și mai iute, pîlcurile sidefii ale *sălciilor-de-vise* se zbat și șuieră nebune.

Într-o margine a heleșteului, printre colții înghețați ai pămîntului ară Tractorul lui Gu-Ruu-Joshh, imens ca un menhir hidraulic. Alerg într-acolo. Luminez cu putere totul și Gu-Ruu-Joshh mă vede. Vine. Îi spun totul dintr-o suflare.

– O să te învăț să șuieri cu glas-de-azur, măi cumnate, rîde Gu-Ruu-Joshh, mă ia în brațe, îmi întrerupe scutul și mă sărută pe amîndoi obrajii.

E tîrziu. Dinspre heleșteu s-a ridicat luna și *sălciile-de-vise* parcă au luat foc. Cred că am și ațipit puțin, fiindcă m-am pomenit în mijlocul unei nunți ca-n povești. Făcea nuntă Împăratul glasurilor-de-azur și eu eram Mesager de Casă în îndepărtatul său Palat Astral. Acum, cînd m-am desprins din apele visului, stau cu nasul înfundat în alge parfumate și nici nu răsuflu, căci soră-mea, West-Bam, lunecă încet pe sub porii mătăsoși, încărcați de senzații și trăiri fremătătoare, ai protectorului nostru, culegînd suav răcoarea vaporoasă a pompelor de injecție. Își modelează iute un Scut și trece tiptil spre ușă, și ușa scîrțîie ușor ca o părere...

Dinăuntrul Grădinii lui Rham se aude glas-de-azur.

E primăvară...

DETECTIV STONE

Producător: Laura Gregory
Scenariul: Gary Scott Thompson
Cu: Rutger Hauer, Kim Cattral, Neil Duncan
Producție 1992

Londra, anul 2008. Efectul de seră se face simțit pe toată întinderea planetei, provocînd numeroase căderi de apă. Norii condamnă omenirea la întuneric.

Se pare că Marea Britanie este locul favorit al practicanților magiei negre, sau cel puțin al scriitorilor care descriu așa ceva.

Din tenebrele acestei științe oculte a fost zămislită sub semnul scorpionului o creatură înfricoșătoare, de 2,80 metri înălțime ce bîntuie prin cartierele Londrei ucigînd oameni și hrănindu-se cu inimile lor.

VideoManiA

(Cînd am văzut animalul am crezut că o fi fructul legăturii incestuoase dintre extraterestrul din *„Predator"* și drăgălașul *„Alien"*.)

Treaba detectivului Harley Stone (interpretat de neamțul blond, cu ochi albaștri *Rutger Hauer*) este să vîneze creatură. Polițistul o urmărește înverșunat nu numai din datorie, ci și pentru a răzbuna moartea prietenului și colegului său, cauzată de monstru cu ceva timp în urmă.

Cînd descoperă nouă victimă cu inima smulsă Stone e convins că Nemesis-ul său s-a întors, mai ales că născut și el în zodia scorpionului, „simte" prezența creaturii. Dar nimeni nu-l crede și începe o frumoasă joc de-a șoarecele și pisica.

Filmul începe bine dar se degradează pe măsura desfășurării acțiunii.

Decorul și muzica nereușind să salveze decît o mică parte din povestea asta simplută.

Deși angajat într-o acțiune dramatică, tensionată, Stone se poartă degajat, ținînd mai tot timpul un trabuc în colțul gurii (comportament împrumutat probabil de la *Sylvester Stallone*;).

O altă scăpare a realizatorilor: după cîte am văzut, creatura este inteligentă, dar nu se explică dacă această inteligență e nativă sau a fost programată de cineva?

Apropo: „copilul-creatură" joacă mai puțin convingător decît „Predatorul" și „Alienul" din filmele omonime.

IULIAN HRIB

MIREL PALADA — TOLKIEN ŞI LITERATURA FANTASY

În ultimul timp, să tot fie un an, un an şi ceva, a început să se manifeste în ţara noastră un interes din ce în ce mai mare pentru lietratura fantasy, sau heroic fantasy, cum i se mai spune, cu toate că aceasta din urmă reprezintă doar o parte a fantasy-ului (Atenţie! Nu confundaţi termenii fantasy şi fantastic, sînt două literaturi care se supun unor reguli şi cerinţe diferite). Prin Occidentul decadent circulă şi alţi termeni: sword & sorcery *(sabie şi vrajă),* black sorcery *(aprox. magie neagră) şi alte denumiri de subgenuri de care momentan nu îmi aduc aminte, dar nu asta este important acum, ce este important e faptul că la ei are loc de ceva ani buni o adevărată explozie de titluri, toată lumea scrie acolo fantasy, a ajuns să fie ceva mai gustat şi ceva mai la modă decît science-fiction-ul. Această explozie a ajuns încetul cu încetul să se facă simţită şi în România. S-au cumpărat copyright-uri, s-a publicat un număr relativ destul de mare de volume, unele mai bune, altele mai slabe, mă rog, nu mă aventurez acum să emit judecăţi de valoare, fiecăruia îi place altceva, de gustibus - nu se discută, se fac planuri măreţe, se lansează colecţii de gen, ce mai - se cheamă că, în sfîrşit, avem şi noi un mugur-mugurel de literatură fantasy. Bineînţeles că 99% din ea - ca să nu spun 100%, ştiţi ce zicea Hari Seldon despre imposibilitatea existenţei de 100% în statistică, este de sorginte străină, în principal anglo-saxonă cu ceva nuanţe italiene. Ai noştri încă nu s-au apucat să scrie aşa ceva, poate concursul editurii Olimp le va da cumva ghes s-o facă.*

Unde vreau să ajung cu această introducere? La un scriitor cu S mare, despre care nu s-a scos nici o vorbă măcar în toată vîltoarea asta de căutări de părinţi iluştri - v. cazul Edgar Rice Burroughs - şi de înşiruiri de nume la fel de ilustre care activează în domeniul fantasy, cum apăruse mai demult în JSF #54, la rubrica Mihaelei şi a lui Cristian Ionescu „Teme şi motive SF". Este vorba de John Ronald Reuel Tolkien (1892-1973), scriitor britanic, profesor de engleză veche la Oxford, a cărui operă literară constituie adevărata piatră de temelie pentru literatura fantasy, în accepţiunea actuală a cuvîntului. Sintetizînd în mod original elemente din mitologiile celtică şi nordică, al căror bun cunoscător - prin însuşi specificul profesiei lui - şi împătimit adorator era, JRRT, după cum era numit de către prieteni, a ştiut ca nimeni altul să le adauge acea tuşă de personalitate fără de care o operă literară nu poate dăinui în timp. Însă „Hobbitul", a cărui excelentă traducere făcută de regretabila Catinca Ralea este singura apărută în română din toate scrierile lui, sau „Stăpînul inelelor" capodopera sa, sau „Silmarillon"-ul, sau „Poveştile neterminate" cu siguranţă o vor face. Sînt speranţe ca în viitorii ani să vă puteţi edificaşi dvs. asupra celor afirmate mai sus citind „Stăpînul Inelelor" în traducere românească, însă pînă atunci să-i dăm cuvîntul unei persoane mult mai avizate decît mine să vorbească despre Tolkien şi despre literatura fantasy: Jane Yolen, ea însăşi o binecunoscută autoare fantasy. Binecunoscută însă acolo, la capitaliştii aceia în putrefacţie, nu pe plaiurile noastre mioritice.

Rîndurile care urmează au fost extrase dintr-un articol omagial (brr, horrible dictu, *dar la ei cuvîntul „omagial" nu le aminteşte de odioşi şi odioase) publicat drept prefaţă la o antologie de povestiri fantasy scrise în onoarea împlinirii a 100 de ani de la naşterea lui Tolkien. Da, da, aţi auzit bine: „în onoarea"! Acolo Tolkien este onorat ca reprezentînd unul din punctele principale de referinţă ale literaturii fantasy, aş putea spune chiar alfa şi omega ei, pe cînd aici aproape că nici nu s-a auzit de el.*

Dar să o lăsăm pe Jane Yolen să continue:

„Cîteodată ne este dificil să ne amintim că au fost scrise cărţi fantasy şi înainte de apariţia pe scena literară a operelor lui J.R.R. Tolkien. Şi totuşi au existat şi atunci volume de căpătîi, poveşti ale copilăriei, precum *„Vîntul prin sălcii"* sau *„Cărţile junglei"*. Au existat cărţi pentru adulţi de proporţii mitice, cum ar fi *„Izvorul de la capătul lumii"* şi de proporţii gotice cum ar fi *„Dracula"*, sau delicioase anacronisme ca *„Un yankeu la curtea Regelui Arthur"*. Au existat cărţi fantasy care să fie citite la gura sobei de către întreaga familie, precum cele ale unor scriitori cunoscuţi, cum ar fi Charles Dickens, sau ale unor matematicieni necunoscuţi precum pastorul Charles Dodgson (Lewis Carroll, pentru cine nu ştie *n.red.*) Istoria literaturii este un tărîm spiritual plin de cărţi fantasy.

Însă ceea ce John Ronald Reuel Tolkien a creat la maşina de scris din garajul său transformat în birou, acest „mare om, dar încet la scris şi lipsit de metodă", cum îl caracteriza prietenul său C.S. Lewis (o altă personalitate literară a perioadei inter şi post belice britanice *n.red.*), a fost fenomenul fantasy ca gen al pieţei literare.

Credea că doar inventează o lume, populînd-o cu personaje, trasîndu-i precum un cronicar destinele şi legile. Tărîmul de Mijloc (universul în care se desfăşoară acţiunea operelor sale *n.red.*), a insistat el întotdeauna, nu este o alegorie, de fapt ura alegoria, şi chiar dacă a fost critic şi profesor, nu putea să sufere vînătoarea de simboluri care se practica în jurul cărţilor sale. Se hotărîse în mod ferm şi pentru întotdeauna să fie de partea simplei relatări a poveştii în sine. Ceea ce uitase însă era faptul că, precum un zeu, putea crea un univers, dar apoi acest univers va continua să existe, ca un ceasornic, şi fără el. Pentru că după succesul *„Seniorului Inelelor"*, toată lumea a dat năvală să profite. Editorii şi librarii au inventat împreună piaţa literară fantasy ca gen de sine stătător. Scriitorii de fantasy au devenit - fie că le place lor sau nu (şi trebuie admis faptul că există cîţiva scriitori de fantasy care îl dispreţuiesc pe Tolkien şi se distanţează zgomotos de influenţa acestuia) o Frăţie post-Tolkien (aluzie la titlul primului volum din trilogia *„Stăpînul Inelelor"*, intitulat *„Frăţia Inelelor" n.red.*). Scriem cărţi care prin însăşi natura lor se proclamă a fi tolkieneşti: cărţi marcate de calitatea mitică a povestirilor, de fundalul de saga şi de folclor pe care se sprijină, de cadrul adesea pastoral şi/sau pseudo-medieval în care se desfăşoară acţiunea şi de presupunerea fundamentală că magia îşi are consecinţele ei, la fel precum inelul purtat spre muntele cel întunecat îl vlăguie pe cel care îl poartă (aluzie la acţiunea din *„Seniorul Inelelor" n.red.*). Şi chiar dacă influenţele merg sau nu dincolo de Tolkien, înapoi pînă la vremurile ceţoase şi întunecate ale mitului, poveştii, legendei, basmului şi altora ca ele, toate cărţile poartă apotegma (tipărită sau implicit asumată) ce declară: „În stilul lui J.R.R. Tolkien".

Bineînţeles că în astfel de condiţii, ceea ce a început cu graţie şi putere degenerează în tot soiul de prostioare mitice - elfi învesmîntaţi doar cu nişte blănuri peste şale, inorogi pastelaţi, săbii care vorbesc ca mironosiţele şi un val de decoruri mîzgălite - la serie - cu inevitabilul număr de hanuri jegoase, vrăjitori răi şi drăgălaşe făpturi cu păr pe picioare (aluzie la hobbiţi *n. red.*) de diferite sexe şi genuri. Tolkien nu ar fi fost încîntat. Încîntat? S-ar fi îngrozit.

Şi totuşi, din valul de după anii '60 de scrieri fantasy post-Tolkien, se disting cîţiva autori, scriind genul de poveşti pe care însuşi Tolkien le-ar fi privit cu ochi buni şi le-ar fi gustat. Scriitori precum André Norton, regina romanului fantasy de aventuri şi Poul Anderson, care şi-a pus propria amprentă asupra Nordului mitic, şi Robert Silverberg, acest proteic povestitor, şi Peter S. Beagle care îşi recunoaşte deschis influenţele din Tolkien în cartea sa de călătorii şi în puţinele - prea puţinele - splendide romane care au urmat (unul din ele a fost tradus şi la noi: „Ultima licornă" *n.red.*), ca de altfel şi alţi minunaţi scriitori reuşesc să menţină sub steagul calităţii literare şi al originalităţii ideilor folosite, prin aceasta nefiind cu nimic mai prejos de precursorul şi maestrul lor, bunul J.R.R. T.

În loc de încheiere aş mai enumera cîţiva dintre aceşti „alţi minunaţiscriitori", la fel de necunoscuţi cititorului român ca şi cei prezentaţi de Jane Yolen, dar de aceeaşi certă valoare literară. Nu putem începe decît cu Ursula K. Le Guin, singura excepţie în ceea ce priveşte gradul de cunoaştere al operei sale în România, dar de ale cărei lucrări fantasy, dintre care ciclul Earthsea este cea mai importantă, s-a vorbit mai puţin pe la noi, ea fiind cunoscută mai ales în postura de scriitoare de science-fiction. Urmează Stephen R. Donaldson, al cărui ciclu Covenant Necredinciosul dă dovadă de frumoase calităţi epice, chiar dacă gurile rele spun că amprenta Tolkien este cam accentuată; Terry Brooks, pe care se pare că (relativ) în curînd îl vom citi şi noi, cu a sa lume Shannara; Marion Zimmer Bradley, cu superba sa lucrare „Ceţurile Avalonului" o prelucrare în manieră proprie a legendelor Regelui Arthur şi ale Cavalerilor Mesei Rotunde, dar care mai are şi alte scrieri grefate pe istoria mitică; Robert Holdstock, cu ciclul Codrului Mitago, prezentînd influenţe gotice, celtice şi... psihanalitice; şi, pentru a încheia lista care este departe de a fi exhaustivă, să nu-l uităm pe Terry Pratchett, o figură aparte a acestui tip de literatură, care a ajuns la concluzia că se scrie prea mult fantasy de proastă calitate şi atunci s-a hotărît să-i înfiereze locurile comune în spumosul său ciclu parodic Rimworld, în care nu iartă pe nimeni.

Acestea fiind spuse, să sperăm că în viitor vom citi - printre prea multe altele - şi lucruri bune, opere cu adevărat reprezentative pentru literatura fantasy. A bon entendeur, salut!...

prelucrare după
Jane YOLEN

Copil de sînge

Octavia E. BUTLER

Ultima noapte a copilăriei mele începu cu o vizită acasă. Sora lui T'Gatoi ne oferise două ouă sterile. T'Gatoi dădu unul mamei, fratelui și surorilor mele. Insistă să-l mănînc singur pe celălalt. Nu conta. Tot era suficient pentru a-l face pe toți să se simtă bine. Aproape pe toți. Mama nu luă deloc. Stătea jos, urmărindu-i pe ceilalți cum pluteau și visau fără ea. În cea mai mare parte a timpului mă urmări pe mine. Eu stăteam culcat, sprijinindu-mă de pulpana lungă și catifelată a lui T'Gatoi, sorbind din oul meu din cînd în cînd, întrebîndu-mă de ce mama își refuza o astfel de plăcere nevinovată. Părul ei nu ar fi fost atît de cărunt dacă și-ar fi îngăduit-o din cînd în cînd. Ouăle prelungeau viața, prelungeau vigoarea. Tatăl meu, care nu refuzase vreodată vreunul, trăise de două ori mai mult decît ar fi trebuit. Și spre sfîrșitul vieții, cînd s-ar fi cuvenit să o lase mai moale, se însurase cu mama și zămislise patru copii.

Dar mama părea mulțumită să îmbătrînească înainte de vreme. Am văzut-o întorcîndu-se cu spatele cînd cîteva dintre membrele lui T'Gatoi mă traseră mai aproape. Îi plăcea căldura trupurilor noastre și profita de ea de cîte ori i se oferea ocazia. Cînd eram mic și stăteam mai mult pe acasă, mama obișnuia să încerce să-mi explice cum să mă port cu T'Gatoi - să fiu respectuos și supus întotdeauna, căci T'Gatoi era delegata guvernului Tlic în problema Rezervației și, prin urmare, cea mai importantă persoană din rasa ei care trata direct cu terranii. Era o onoare, spunea mama, că o asemenea persoană alesese să intre în familia noastră. Mama era cît se poate de formală și de severă cînd mințea.

N-aveam idee de ce o făcea, și nici măcar despre ce mințea. *Era* într-adevăr o onoare să o avem pe T'Gatoi în familie, dar asta nu prea era o noutate. T'Gatoi și mama fuseseră prietene de la începutul vieții mamei mele, iar T'Gatoi nu era interesată să primească onoruri în casa pe care o considera al doilea cămin al ei. Pur și simplu intra, se urca într-unul dintre culcușurile ei speciale și mă chema să-i țin de cald. Era imposibil să fiu formal în timp ce mă culcam lîngă ea și îi ascultam obișnuita plîngere cum că aș fi prea slăbănog.

– Ești mai bine, spuse de data asta, cercetîndu-mă cu șase sau șapte dintre membrele sale. În sfîrșit cîștigi în greutate. Să fii plăpînd este un lucru periculos.

– E încă prea firav, spuse tăios mama.

T'Gatoi își înălță capul și poate un metru din corp, ca și cum s-ar fi ridicat în capul oaselor. Se uită la mama, și aceasta, cu fața bătrînă și brazdată de riduri, se întoarse cu spatele.

– Lien, aș vrea să iei ce-a mai rămas din oul lui Gan.

– Ouăle sînt pentru copii, zise mama.

– Sînt pentru familie. Te rog, ia-l.

Supunîndu-se fără chef, mama îl luă de la mine și îl duse la gură. Rămăseseră doar cîteva picături în cochilia elastică, acum zbîrcită, dar ea le stoarse, le înghiți și după cîteva clipe unele din cutele de încordare de pe fața ei începură să se netezească.

– E bun, murmură. Uneori uit cît de bun este.

– Ar trebui să mai iei, zise T'gatoi. De ce te grăbești așa de mult să fii bătrînă?

Mama nu spuse nimic.

– Îmi place să pot veni aici, rosti T'Gatoi. Datorită ție locul acesta este un refugiu, și totuși tu nu ai grijă de tine.

T'Gatoi era persecutată afară. Neamul ei dorea să fie făcuți disponibili mai mulți dintre noi. Doar că ea și facțiunea ei politică stăteau între noi și hoardele acelea care nu înțelegeau de ce există o Rezervație - de ce nu orice terran poate fi curtat, plătit, recrutat, făcut disponibil pentru ei într-un fel sau altul.

Ori poate înțelegeau, dar, în disperarea lor, nu le păsa. Ea ne împărțea celor disperați și ne vindea celor bogați și puternici în schimbul sprijinului lor politic. Așadar, eram obiecte de primă necesitate, simboluri ale statutului, și un popor independent. Ea supraveghea legarea familiilor, punînd capăt ultimilor reminiscențe ale sistemului timpuriu prin care se distruseseră familiile terranilor pentru a-i satisface pe Tlic nerăbdători. Trăisem afară împreună cu ea. Văzusem dorința disperată din privirile unora dintre ei. Era puțin înfricoșător să știu că doar ea stătea între noi și disperarea aceea care ne putea înghiți atît de ușor. Uneori mama se uita la T'Gatoi și-mi zicea: Ai grijă de ea! Iar eu îmi aminteam că și ea fusese afară, că și ea văzuse.

T'Gatoi folosi patru dintre membrele ei ca să mă împingă pe podea.

– Du-te Gan, zise. Stai acolo cu surorile tale și bucură-te că nu ești treaz. Ai avut cea mai mare porție de ou. Lien, vino de mă încălzește.

Mama ezită, aparent fără motiv. Una din primele mele amintiri era aceea cu mama lungită lîngă T'Gatoi, vorbind despre lucruri pe care eu nu le puteam înțelege, luîndu-mă de pe podea și rîzînd cînd mă așezasem pe unul din segmentele lui T'gatoi. Pe atunci își mînca porția de ou. M-am întrebat adesea cînd se oprise și de ce.

Acum stătea întinsă lîngă T'Gatoi și întregul șir stîng de membre ale acesteia se închisese în jurul ei, ținînd-o ușor, dar sigur. Întotdeauna găsisem că este confortabil să stau în felul acesta, dar, cu excepția surorii mele mai mari, numărul din familie nu-i mai plăcea. Spuneau că-i face să se simtă băgați într-o cușcă.

T'Gatoi intenționă să o bage în cușcă pe mama. Odată ce reuși, își mișcă coada ușor, apoi vorbi:

– N-ai mîncat destul ou, Lien. Ar fi trebuit să-l iei cînd ți-a fost dat. Acum ai mare nevoie de el.

Coada lui T'Gatoi se mișcă încă o dată, și mișcarea ei de bici fu atît de iute că nici n-aș fi văzut-o dacă nu m-aș fi așteptat la ea. Acul ei lăsă doar o singură picătură de sînge pe piciorul gol al mamei.

Mama țipă - probabil de surpriză. Nu doare cînd ești înțepat. Apoi suspină și i-am putut vedea corpul relaxîndu-se.

(continuare din numărul trecut)

scenariu și desene:

Adrian BARBU

EDEN

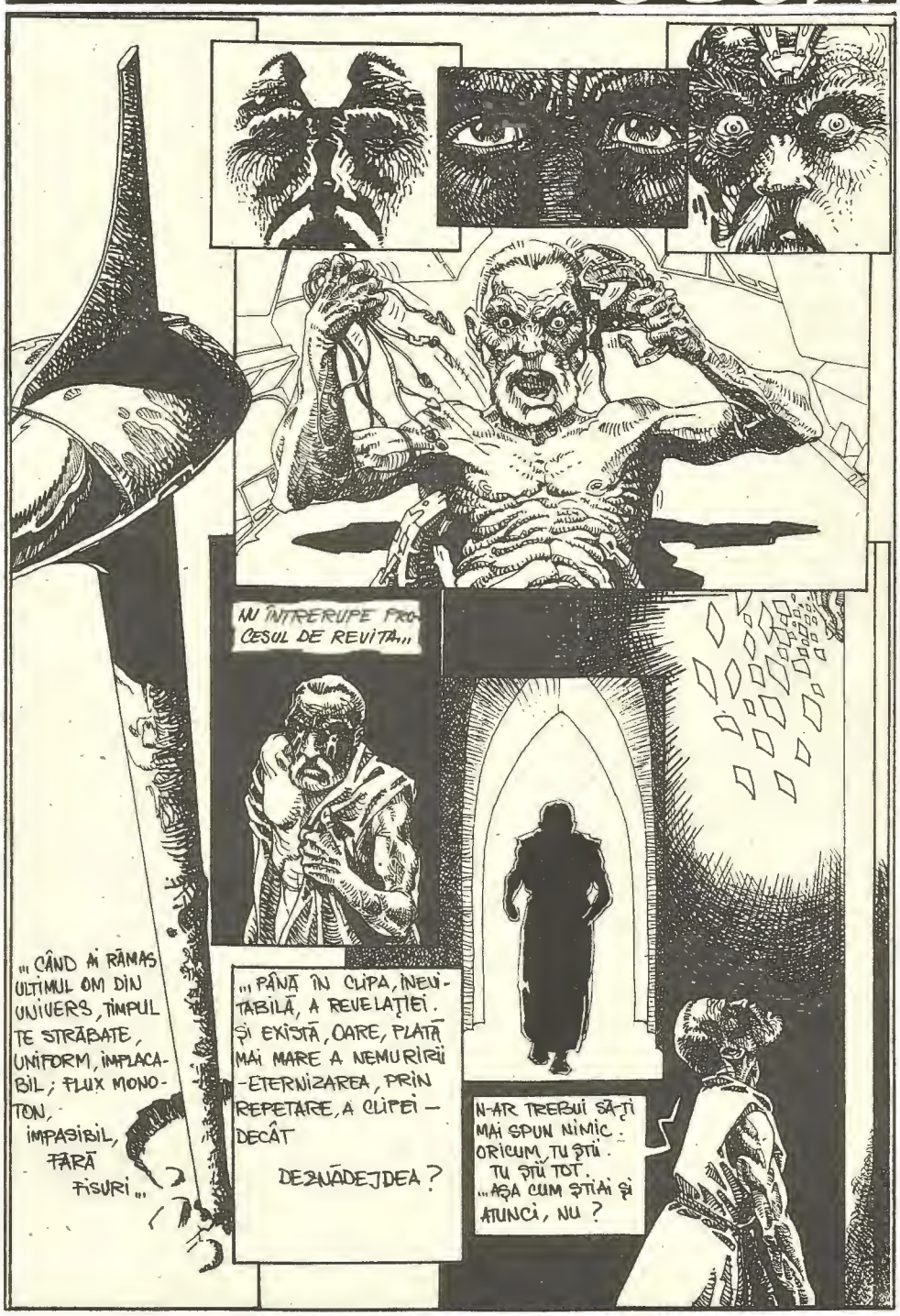

Se mișcă apatică, așezîndu-se într-o poziție mai confortabilă în interiorul cuștii membrelor lui T'Gatoi.

– De ce ai făcut asta? întrebă, cu o voce pe jumătate adormită.

– N-am mai putut suporta să te văd stînd și suferind.

Mama reuși să dea ușor din umeri.

– Mîine, zise ea.

– Da. Mîine îți vei relua suferința - dacă trebuie, dar acum, doar acum, culcă-te aici și încălzește-mă și lasă-mă să-ți ușurez un pic calea.

– E încă al meu, să știi! spuse brusc mama. Nimic nu-l poate cumpăra de la mine.

Trează, nu și-ar fi permis să se refere la astfel de lucruri.

– Nimic, încuviință T'Gatoi, făcîndu-i pe plac.

– Crezi că l-aș vinde pentru ouă? Pentru viață lungă? Pe feciorul meu?

– Pentru nimic în lume, zise T'Gatoi, lovind ușor umerii mamei, jucîndu-se cu părul ei lung cărunt.

Aș fi vrut să o ating pe mama, să împart cu ea acel moment. Dacă aș fi atins-o, ea m-ar fi luat de mînă. Eliberată, din cauza oului și a înțepăturii, ar fi zîmbit și poate ar fi spus lucruri pe care le ținuse mult timp în ea. Dar mîine avea să-și amintească toate acestea ca pe o umilire. Nu voiam să fiu parte a unei umiliri amintite. Cel mai bine era să rămîn nemișcat și să știu că, dincolo de sentimentul datoriei, de mîndrie și de durere, ea totuși mă iubea.

– Xuan Hoa, scoate-i pantofii, zise T'Gatoi. Peste puțin timp o voi înțepa iar și o să poată dormi.

Sora mea mai mare se supuse, legănîndu-se ca un beție cînd se ridică în picioare. Cînd termină, se așeză lîngă mine și mă luă de mînă. Dintotdeauna fusesem una, ea și cu mine.

Mama își lipi ceafa de pulpana lui T'Gatoi și încercă din unghiul acela imposibil să se uite în sus la chipul lung și rotund.

– O să mă înțepi iarăși?

– Da, Lien.

– Atunci voi dormi pînă mîine la amiază.

– Bine. Ai nevoie de asta. Cînd ai dormit ultima oară?

Mama scoase un sunet nearticulat, de iritare.

– Ar fi trebuit să te strivesc cînd erai destul de mică, murmură ea.

Era o mică glumă între ele. Într-un fel au crescut împreună, deși T'Gatoi nu fusese, nu în timpul vieții mamei mele, destul de mică ca să fie strivită de un terran.

Avea de aproape trei ori vîrsta actuală a mamei și totuși va fi încă tînără cînd mama va muri de bătrînețe. Dar ele se întîlniseră cînd T'Gatoi intra într-o perioadă de dezvoltare rapidă - un fel de adolescentă Tlic. Mama era doar un copil, însă o vreme s-au dezvoltat cu aceeași viteză și au fost cele mai bune prietene.

T'Gatoi chiar o prezentase pe mama bărbatului care a devenit tatăl meu. Părinții mei, mulțumiți unul de altul în ciuda diferenței de vîrstă, s-au căsătorit chiar cînd T'Gatoi intra în afacerile familiei sale - politica. Ea și mama s-au văzut mai rar. Dar cîndva, înaintea de nașterea surorii mele mai mari, mama i-a promis lui T'Gatoi unul dintre copiii ei. Oricum trebuia să-i dea pe unul dintre noi cuiva, și a preferat-o pe T'Gatoi unui străin. Anii au trecut. T'Gatoi a călătorit și și-a sporit influența. Rezervația era a ei la vremea cînd s-a întors la mama ca să ia ce probabil vedea ca fiind doar o recompensă firească pentru munca ei grea. Sora mea mai mare s-a atașat imediat de ea și a vrut să fie aleasă, dar mama tocmai ajunsese la sorocul nașterii și lui T'Gatoi i-a plăcut ideea de a alege un prunc, de a urmări și a lua parte la toate fazele dezvoltării lui. Mi s-a spus că prima oară am fost băgat în cușca membrelor lui T'Gatoi la doar trei minute de la naștere. Cîteva zile mai tîrziu, mi s-a dat prima porție de ou. Le spun asta terranilor cînd mă întreabă dacă mi-a fost vreodată teamă de ea. Și le-o spun lui Tlic cînd T'Gatoi le propune un copil terran, iar ei, nerăbdători și ignoranți, cer un adolescent. Chiar și fratele meu care, nu știu cum, a ajuns să se teamă și să nu se încreadă în Tlic, ar fi putut probabil să se integreze într-una dintre familiile lor dacă ar fi fost adoptat destul de devreme. Uneori, de dragul lui, mă gîndesc că ar fi trebuit să fie adoptat. M-am uitat la el; era întins pe podea, de-a curmezișul camerei; avea ochi deschiși, dar sticloși, căci visa un vis de ou. Indiferent ce simțea față de Tlic, își cerea întotdeauna partea lui de ou.

– Lien, poți sta în picioare? întrebă brusc T'Gatoi.

– Să stau în picioare? zise mama. Credeam că o să dorm.

– Mai tîrziu. Aud ceva anormal afară.

Cușca dispăru instantaneu.

– Ce?

– Scoală-te, Lien!

Mama recunoscu tonul și se ridică chiar la timp pentru a evita să fie aruncată pe podea. T'Gatoi își smulse corpul ei de trei metri din culcuș, se îndreptă șfichiuind spre ușă și ieși afară cu toată viteza. Avea oase - coaste, o coloană vertebrală lungă, craniu, patru seturi de oase ale membrelor pe fiecare segment. Dar cînd se mișca în felul acela, contorsionîndu-se, aruncîndu-se în căderi controlate, asolizînd și fugind, părea nu doar lipsită de oase, ci și acvatică - o creatură înotînd prin aer ca și cînd ar fi fost în apă. Îmi plăcea tare mult să-i urmăresc mișcările.

Mi-am lăsat sora și am încercat s-o urmez pe T'Gatoi afară, însă nu prea eram stăpîn pe propriile mele picioare. Ar fi fost mai bine să stau și să visez, ba chiar și mai bine să găsesc o fată și să împart cu ea un vis în stare de trezie. Pe vremea cînd Tlic nu vedeau în neamul nostru nimic altceva decît niște animale convenabil de mari și cu sînge cald, băgau într-un țarc pe cîțiva dintre noi, masculi și femele, și ne hrăneau doar cu ouă. Așa puteau fi siguri de obținerea altei generații, indiferent cît de mult am fi încercat noi să oprim acest lucru. Am fost norocoși că asta n-a ținut mult. Încă alte cîteva generații și am fi devenit într-adevăr doar niște animale convenabil de mari.

– Ține ușa deschisă, Gan, spuse T'Gatoi. Și spune familiei să stea de-o parte.

– Ce este? am întrebat.

– N'Tlic.

M-am dat înapoi, lipindu-mă de ușă.

– Aici? Singur?

– Cred că încerca să ajungă la o cabină de telecomunicații.

Trecu cu bărbatul pe lîngă mine; era inconștient, atîmînd ca o cîrpă peste cîteva dintre membrele ei. Părea tînăr - de vîrsta fratelui meu poate - și era mai firav decît ar fi trebuit. T'Gatoi ar fi numit asta „periculos de firav".

– Gan, du-te la cabina de telecomunicații, zise ea.

Puse bărbatul pe podea și începu să-i scoată îmbrăcămintea.

Nu m-am mișcat.

După un moment, se uită în sus la mine, brusca ei namișcare fiind un semn de nervozitate profundă.

– Trimite-l pe Qui, l-am spus. Eu voi sta alci. Poate sînt în stare să te ajut.

Își lăsă membrele să se miște iar, ridicîndu-l pe bărbat și trăgîndu-i cămașa peste cap.

– Nu vrei să vezi asta, grăi ea. Va fi greu. Nu-l pot ajuta pe acest om așa cum poate Tlic al său.

– Știu, dar trimite-l pe Qui. Nu o să vrea să fie de ajutor aici. Eu cel puțin vreau să încerc.

Se uită la fratele meu - mai vîrstnic, mai mare, mai puternic, cu siguranță mai capabil să o ajute aici. El stătea în capul oaselor acum, sprijinit de perete, holbîndu-se la bărbatul de pe podea cu neascunsă teamă și repulsie. Chiar și ea putu să vadă că avea să fie nefolositor.

– Qui, du-te! zise.

El nu discută. Se ridică în picioare, ezită puțin, își găsi echilibrul și se dezmetici înfricoșat.

– Numele omului acesta este Bram Lomas, îi spuse T'Gatoi, citind de pe brasarda bărbatului. Din compasiune mi-am atins și eu brasarda. Am nevoie de T'Khotgif Teh. Auzi?

– Bram Lomas, T'Khotgif Teh, spuse fratele meu. Mă duc!

Îl ocoli pe Lomas și ieși în fugă.

Lomas începu să-și recapete cunoștința. La început doar gemu și apucă spasmodic o pereche de membre de-aie lui T'Gatoi. Sora mea mai mică, în sfîrșit, trezită din visul ei de ou, veni mai aproape să-l privească pe bărbat, asta pînă ce mama o trase înapoi.

T'Gatoi scoase pantofii bărbatului, apoi pantalonii, în tot acest timp lăsîndu-i două membre pe care să le stringă. Cu excepția celor terminale, toate membrele sale erau la fel de îndeminatice.

– De data asta nu mai vreau discuții, Gan, zise ea.

– Ce trebuie să fac?

– Ieși afară și taie un animal care să aibă cel puțin jumătate din mărimea ta.

– Să tai? Dar niciodată n-am mai...

Mă îzbi, trimițîndu-mă în celălalt colț al camerei. Coada îi era o armă eficientă indiferent dacă avea acul scos sau nu.

M-am ridicat, simțindu-mă prost pentru că îi ignorasem avertismentul, și am intrat în bucătărie. Poate reușeam să ucid ceva cu un topor sau cuțit. Mama creștea cîteva animale terrane pentru masă și cîteva mii de animale locale pentru blana lor. T'Gatoi probabil că ar fi preferat ceva local. Un achti, poate. Unii erau corespunzători ca mărime, dar totuși aveau de trei ori mai mulți dinți decît mine și o poftă nebună să și-i folosească. Mama, Hoa și Qui îi puteau ucide cu ajutorul cuțitelor. Eu nu omorîsem niciodată vreunul, nu tăiasem niciodată un animal. Îmi petrecusem cea mai mare parte a timpului cu T'Gatoi în vreme ce fratele și surorile mele deprindeau treburile gospodăriei. T'Gatoi avusese dreptate. Eu ar fi trebuit să fiu acela care să se ducă la cabina de comunicații. Cel puțin asta puteam să fac.

M-am dus la dulapul din colț, unde mama își ținea uneltele mari pentru casă și grădină. În spatele dulapului se afla o conductă care ar fi trebuit să ducă apa menajeră de la bucătărie - însă nu mai îndeplinea această funcțiune. Tata redirecționase apa menajeră folosită spre sol înainte ca eu să mă fi născut. Acum țeava putea fi astfel rotită încît o jumătate din ea să culisese în jurul celeilalte, iar înăuntru se putea păstra o pușcă. Nu era singura noastră armă de foc, însă era cea mai accesibilă. Trebuia să o folosesc ca să împușc unul dintre cei mai mari achti. Apoi T'Gatoi probabil că avea să o confiște. Armele de foc erau ilegale în Rezervație. Avuseseră loc incidente imediat după crearea Rezervației - terranii împușcaseră Tlic, împușcaseră N'Tlic. Asta fusese înainte să înceapă legarea familiilor, înainte ca fiecare să aibă un interes personal în păstrarea păcii. Nimeni nu împușcase un Tlic în timpul vieții mele sau în timpul vieții mamei mele, dar legea era încă în vigoare - pentru protecția noastră, ni se spunea. Existau povești cu familii întregi de terrani nimicite în represaliile din timpul asasinatelor.

Am ieșit afară, la cuști și am împușcat cel mare achti pe care l-am putut găsi. Era un mascul reproducător frumos și mama nu avea să fie mulțumită văzîndu-mă că îl aduc înăuntru. Dar avea mărimea potrivită și mă grăbeam.

Am pus pe umăr corpul lung și cald al achtiului - bucuros că o parte din greutatea pe care o cîștigasem era mușchi - și l-am dus în bucătărie. Acolo, am pus pușca la loc în ascunzătoarea ei. Dacă T'Gatoi observa rănile achtiului și cerea pușca, aveam să i-o dau. Altfel, urma să stea acolo unde o lăsase tata.

M-am întors să-i dau achtiul lui T'Gatoi, apoi am șovăit. Cîteva secunde am rămas nemișcat în fața ușii închise, întrebîndu-mă de ce îmi era din senin teamă. Știam ce urma să se întîmple. Nu mai văzusem înainte, dar T'Gatoi îmi arătase diagrame și desene. Se asigurase că știu adevărul imediat ce am ajuns destul de mare ca să-l înțeleg.

Totuși nu voiam să intru în camera aceea.

Am pierdut un pic de timp alegînd un cuțit din cutia de lemn cioplit în care le ținea mama. T'Gatoi ar putea să dorească unul, mi-am zis, pentru pielea tare și bogat îmblănită a achtiului.

– Gan! strigă T'Gatoi și vocea îi era aspră, insistentă.

Am înghițit un nod. Nu-mi imaginam că o singură mișcare a picioarelor poate să fie atît de dificilă. Mi-am dat seama că tremuram și asta mă făcu să mă rușinez. Rușinea mă împinse dincolo de ușă.

Am pus achtiul jos, lîngă T'Gatoi și am văzut că Lomas era iar inconștient. T'Gatoi, Lomas și cu mine eram singuri în cameră, mama și surorile mele fiind probabil date afară ca să nu trebuiască să se uite. Le invidiam.

Însă mama reveni în cameră, chiar cînd T'gatoi apucă achtiul. Ignorînd cuțitul pe care i-l oferisem, aceasta extinse gheare din cîteva membre și spintecă achtiul de la gîtlej la anus. Ochii ei galbeni mă priviră concentrați.

– Ține de umerii omului ăsta, Gan.

M-am holbat la Lomas panicat, dîndu-mi seama că nu voiam să-l ating, că nu voiam să-l țin singur. Asta nu avea să fie ca împușcatul unui animal. Nu la fel de rapid, nu la fel de milos, și, speram eu, nu la fel de definitiv, însă nu exista ceva în lume la care să vreau mai puțin să iau parte.

Mama își oferi serviciile.

– Gan, ține-l tu de partea dreaptă, zise ea. Eu am să-l țin de partea stîngă.

Și dacă bărbatul își revenea, avea să o arunce cît colo fără nici măcar să-și dea seama ce a făcut. Mama era o femeie micuță. Adesea se minuna cu voce tare cum de a produs, așa cum zicea ea, niște copii atît de „imenși".

– Lasă, i-am spus, apucînd umerii bărbatului. O s-o fac eu.

Zăbovi prin apropiere.

– Nu-ți face griji, am zis. Nu o să te fac de rușine. Nu-l nevoie să stai aici și să te uiți.

Mă privi nesigură, apoi îmi atinse fața într-un gest rar de mîngîiere. În cele din urmă se întoarse în dormitorul ei.

T'Gatoi își lăsă capul în jos ușurată.

– Mulțumesc, Gan, spuse ea cu o curtoazie mai degrabă terană decît Tlic. Ala... mama ta găsește întotdeauna căi noi ca să o fac să sufere.

Lomas începu să geamă și să scoată sunete gîtuite. Sperasem să rămînă inconștient. T'Gatoi își apropie fața de bărbat pentru ca acesta să o poată vedea.

– Te-am înțepat cît de mult am îndrăznit pentru

moment, îi zise. Cînd se va termina, te voi înțepa iar ca să adormi și nu te va mai durea.

– Te rog, imploră bărbatul. Așteaptă!

– Nu mai e timp Bram. O să te înțep imediat ce se termină. Cînd T'Khotgif va sosi, îți va da ouă ca să te ajute să te însănătoșești. În curînd se va sfîrși.

– T'Khotgif! strigă bărbatul, încordîndu-se împotriva mîinilor mele.

– În curînd Bram.

T'Gatoi îmi aruncă o privire, apoi puse o gheară pe abdomenul bărbatului, un pic mai la dreapta față de centru, chiar dedesubtul ultimei coaste. În partea dreaptă a abdomenului bărbatului se mișca ceva - pulsații micuțe, aparent la întîmplare, ce-i agitau carnea cafenie, creînd o concavitate aici, o convexitate acolo, iar și iar, pînă ce am putut să vad ritmul mișcării și am știut unde va avea loc următoarea pulsație.

Întregul trup al lui Lomas înțepeni sub gheara lui T'Gatoi, deși aceasta doar și-o odihnea pe ei în vreme ce își încolăcea secțiunea dinapoi a corpului ei în jurul picioarelor bărbatului. Lomas poate reușea să rupă strînsoarea mea, dar în nici un caz nu avea să o rupă pe a ei. Bărbatul plînse neputincios cîtă vreme T'Gatoi îi legă mîinile cu pantalonii. Apoi ea îi împinse mîinile deasupra capului pentru ca eu să pot îngenuchea pe țesătura dintre ele și să le țintuiesc la pămînt. Tot T'Gatoi îi înfășură cămașa și i-o dădu să muște din ea.

Și apoi îl spintecă.

La prima tăietură, corpul lui intră în convulsii. Aproape se smulse de sub mine.

Sunetele pe care le scotea... Nu auzisem niciodată astfel de sunete venind de la o făptură omenească. T'Gatoi părea să nu dea atenție acestui fapt în vreme ce lungea și adîncea tăietura, din cînd în cînd oprindu-se să lingă sîngele. Vasele lui sanguine se contractară, reacționînd la chimismul salivei ei, iar sîngerarea încetini.

Mă simțeam de parcă o ajutam să-l torturez, de parcă o ajutam să-l consume. Știam că aveam să vomit în curînd, mă întrebam de ce nu vomitasem deja. Nu era posibil să rezist pînă ce T'Gatoi termina.

Ea găsi prima larvă. Era greoaie și roșie de sîngele bărbatului - atît pe dinăuntru cît și pe dinafară. Deja își mîncase cochilia oului, dar se părea că încă nu începuse să-și devoreze gazda. Lăsată în pace, ar fi continuat să excrete otrăvurile care în același timp îl îmbolnăviseră și îl alertaseră pe Lomas. În cele din urmă ar fi început să-l mănînce. La vremea cînd și-ar fi croit drum afară din trupul lui Lomas, acesta ar fi fost mort sau pe moarte - incapabil să se răzbune pe creatura care îl ucidea. Exista întotdeauna o perioadă de grație între momentul în care gazda se îmbolnăvea și momentul în care larvele începeau să-i mănînce.

T'Gatoi culese cu grijă larva ce se zvîrcolea, și se uită la ea, ignorînd valetele teribile ale bărbatului.

Brusc, acesta își pierdu cunoștința.

– Bine, făcu T'Gatoi uitîndu-se în jos la el. Aș dori ca voi terranii, să puteți face asta voluntar.

Nu simțea nimic. Și creatura pe care o ținea...

Era lipsită de membre și de oase. În acest stadiu era, poate de cinsprezece centimetri în lungime și doi în grosime, oarbă și plină de sînge. Era ca un vierme mare. T'Gatoi o puse în țîntecele achiziului, și ea începu imediat să se îngroape. Avea să stea acolo și să mănînce atîta timp cît era ceva de mîncat.

Umblînd prin carnea lui Lomas, T'Gatoi mai găsi două, una dintre ele fiind mai mică și mai viguroasă.

– Un mascul! zise T'Gatoi fericită.

Masculul avea să moară înaintea mea. Avea să treacă prin metamorfozele lui și să sfredelească tot ce stătea nemișcat chiar înainte ca surorilor lui să le crească membrele. El fu singurul care făcu un efort serios să o muște pe T'Gatoi cînd aceasta îl puse în achi.

Viermi mai palizi colcăiau la vedere în carnea lui Lomas. Mi-am închis ochii. Era mai rău decît să descopăr ceva mort, putrezit și plin de larve micuțe. Și era cu mult mai rău decît orice desen sau diagramă.

– Aha, mai sînt, zise T'Gatoi, trăgînd afară două larve lungi și groase. S-ar putea să trebuiască să ucizi alt animal, Gan. Totul supraviețuiește înăuntrul vostru, al terranilor.

Mi se spusese toată viața că ăsta era un lucru bun și necesar pe care Tlic și terranii îl făceau împreună - un fel de naștere. Și pînă acum crezusem. Știam că o naștere este dureroasă și plină de sînge, indiferent de condiții. Dar asta era altceva, ceva mult mai rău. Și nu eram pregătit să o văd. Poate că nu aveam să fiu pregătit niciodată. Totuși nu puteam să *nu* văd. Nu mi-a slujit la nimic că am închis ochii.

T'Gatoi găsi o larvă care încă își mînca cochilia oului. Rămășițele acesteia erau încă legate de un vas de sînge prin intermediul unui tubușor sau cîrlig sau ce naiba era. Așa stăteau ancorate larvele și așa se hrăneau. Luau doar sînge pînă ce erau gata să iasă la lumină. Apoi își mîncau cochiliile elastice și întinse ale ouălor. Și apoi își mîncau gazdele.

T'Gatoi mușcă cochilia oului pentru a o îndepărta și linse sîngele. Îi plăcea gustul? Mureau greu obiceiurile copilăriei - sau nu mureau deloc?

Întreaga operație era greșită, străină. N-aș fi crezut că ceva de-al lui T'Gatoi ar putea să-mi pară străin.

– Încă una, cred. Poate două. O familie bună. Într-un animal gazdă din zilele noastre, am fi fost norocoși să găsim una sau două în viață. Îmi aruncă o privire. Du-te afară, Gan, și golește-ți stomacul. Du-te acum, cît timp bărbatul este inconștient.

Și am ieșit afară clătinîndu-mă, abia putînd să merg. Am vomitat la rădăcina copacului aflat chiar în fața casei pînă ce n-am mai avut nimic în stomac. În cele din urmă, m-am îndepărtat, tremurînd, cu lacrimile șiroindu-mi pe față. Nu știam de ce plîngeam, dar nu mă puteam opri. M-am îndepărtat de casă pentru a nu fi văzut. De fiecare dată cînd închideam ochii vedeam viermii roșii tîrîndu-se pe cămuri omenești încă și mai roșii.

Spre casă se îndrepta o mașină. Deoarece terranilor le erau interzise vehiculele motorizate, cu excepția anumitor echipamente agricole, am știut că trebuie să fie Tlic al lui Lomas cu Qui și poate un doctor terran. Mi-am șters fața cu cămașa, luptîndu-mă să-mi recapăt controlul.

– Gan, strigă Qui cînd mașina se opri. Ce s-a întîmplat?

Se tîrî afară pe ușa joasă și rotundă, convenabilă pentru Tlic. Alt terran se tîrî afară prin cealaltă parte și intră în casă fără să vorbească cu mine. Doctorul. Cu ajutorul lui și cîteva ouă, Lomas putea să supraviețuiască.

– T'Khotgif! Teh, am întrebat?

Șoferița Tlic ieși afară din mașină ondulîndu-se și își ridică jumătate din lungimea trupului în fața mea. Era mai palidă și mai mică decît T'Gatoi - probabil născută din corpul unui animal. Cei din corpurile terrane erau întotdeauna mai mari și mai numeroși.

– Șase născuți, i-am zis. Poate șapte, toți vii. Cel puțin un mascul.

– Lomas? întrebă pe un ton aspru.

Am simțit simpatie pentru ea din cauza întrebării și a grijii din glas. Ultimul lucru coerent pe

răzbune pe creatura care îl ucidea. Exista întotdeauna o perioadă de grație între momentul în care gazda se îmbolnăvea și momentul în care larvele începeau să-i mănînce.

T'Gatoi culese cu grijă larva ce se zvîrcolea, și se uită la ea, ignorînd valetele teribile ale bărbatului.

Brusc, acesta își pierdu cunoștința.

– Bine, făcu T'Gatoi uitîndu-se în jos la el. Aș dori ca voi terranii, să puteți face asta voluntar.

Nu simțea nimic. Și creatura pe care o ținea...

Era lipsită de membre și de oase. În acest stadiu era, poate de cinsprezece centimetri în lungime și doi în grosime, oarbă și plină de sînge. Era ca un vierme mare. T'Gatoi o puse în țîntecele achiziului, și ea începu imediat să se îngroape. Avea să stea acolo și să mănînce atîta timp cît era ceva de mîncat.

Umblînd prin carnea lui Lomas, T'Gatoi mai găsi două, una dintre ele fiind mai mică și mai viguroasă.

– Un mascul! zise T'Gatoi fericită.

Masculul avea să moară înaintea mea. Avea să treacă prin metamorfozele lui și să sfredelească tot ce stătea nemișcat chiar înainte ca surorilor lui să le crească membrele. El fu singurul care făcu un efort serios să o muște pe T'Gatoi cînd aceasta îl puse în achi.

Viermi mai palizi colcăiau la vedere în carnea lui Lomas. Mi-am închis ochii. Era mai rău decît să descopăr ceva mort, putrezit și plin de larve micuțe. Și era cu mult mai rău decît orice desen sau diagramă.

– Aha, mai sînt, zise T'Gatoi, trăgînd afară două larve lungi și groase. S-ar putea să trebuiască să ucizi alt animal, Gan. Totul supraviețuiește înăuntrul vostru, al terranilor.

Mi se spusese toată viața că ăsta era un lucru bun și necesar pe care Tlic și terranii îl făceau împreună - un fel de naștere. Și pînă acum crezusem. Știam că o naștere este dureroasă și plină de sînge, indiferent de condiții. Dar asta era altceva, ceva mult mai rău. Și nu eram pregătit să o văd. Poate că nu aveam să fiu pregătit niciodată. Totuși nu puteam să *nu* văd. Nu mi-a slujit la nimic că am închis ochii.

T'Gatoi găsi o larvă care încă își mînca cochilia oului. Rămășițele acesteia erau încă legate de un vas de sînge prin intermediul unui tubușor sau cîrlig sau ce naiba era. Așa stăteau ancorate larvele și așa se hrăneau. Luau doar sînge pînă ce erau gata să iasă la lumină. Apoi își mîncau cochiliile elastice și întinse ale ouălor. Și apoi își mîncau gazdele.

T'Gatoi mușcă cochilia oului pentru a o îndepărta și linse sîngele. Îi plăcea gustul? Mureau greu obiceiurile copilăriei - sau nu mureau deloc?

Întreaga operație era greșită, străină. N-aș fi crezut că ceva de-al lui T'Gatoi ar putea să-mi pară străin.

– Încă una, cred. Poate două. O familie bună. Într-un animal gazdă din zilele noastre, am fi fost norocoși să găsim una sau două în viață. Îmi aruncă o privire. Du-te afară, Gan, și golește-ți stomacul. Du-te acum, cît timp bărbatul este inconștient.

Și am ieșit afară clătinîndu-mă, abia putînd să merg. Am vomitat la rădăcina copacului aflat chiar în fața casei pînă ce n-am mai avut nimic în stomac. În cele din urmă, m-am îndepărtat, tremurînd, cu lacrimile șiroindu-mi pe față. Nu știam de ce plîngeam, dar nu mă puteam opri. M-am îndepărtat de casă pentru a nu fi văzut. De fiecare dată cînd închideam ochii vedeam viermii roșii tîrîndu-se pe cămuri omenești încă și mai roșii.

Spre casă se îndrepta o mașină. Deoarece terranilor le erau interzise vehiculele motorizate, cu excepția anumitor echipamente agricole, am știut că trebuie să fie Tlic al lui Lomas cu Qui și poate un doctor terran. Mi-am șters fața cu cămașa, luptîndu-mă să-mi recapăt controlul.

– Gan, strigă Qui cînd mașina se opri. Ce s-a întîmplat?

Se tîrî afară pe ușa joasă și rotundă, convenabilă pentru Tlic. Alt terran se tîrî afară prin cealaltă parte și intră în casă fără să vorbească cu mine. Doctorul. Cu ajutorul lui și cîteva ouă, Lomas putea să supraviețuiască.

– T'Khotgif! Teh, am întrebat?

Șoferița Tlic ieși afară din mașină ondulîndu-se și își ridică jumătate din lungimea trupului în fața mea. Era mai palidă și mai mică decît T'Gatoi - probabil născută din corpul unui animal. Cei din corpurile terrane erau întotdeauna mai mari și mai numeroși.

– Șase născuți, i-am zis. Poate șapte, toți vii. Cel puțin un mascul.

– Lomas? întrebă pe un ton aspru.

Am simțit simpatie pentru ea din cauza întrebării și a grijii din glas. Ultimul lucru coerent pe

care îl zisese Lomas fusese numele ei.

– E viu, i-am răspuns.

Se îndreptă ondulîndu-se spre casă, fără să mai spună alt cuvînt.

– A fost bolnavă, zise fratele meu, urmărindu-i mersul. Cînd am chemat-o, am putut să-i aud pe ceilalți spunîndu-i că nu este destul de sănătoasă să lasă afară, nici măcar pentru asta.

N-am zis nimic. Îmi arătasem curtoazia față de ea. Acum nu mai voiam să vorbesc cu nimeni. Speram ca fratele meu să intre în casă - din curiozitate, dacă nu din alt motiv.

– În sfîrșit ai aflat mai mult decît voiai să știi, ai?

M-am uitat la el.

– Nu-mi arunca mie una dintre privirile eil zise. Tu nu ești ea. Ești doar proprietatea ei.

„Una dintre privirile ei". Oare căpătasem chiar și abilitatea să-i imit expresiile?

– Ce-ai făcut, mă. Ai borît? întrebă Qui pufnind. Deci acum știi ce te așteaptă.

M-am îndepărtat de el. Fusesem apropiați cînd eram mici. Mă lăsa să mă țin după el cînd eram acasă și, uneori, T'Gatoi îmi permitea să-i iau cu noi cînd mă ducea în oraș. Dar ceva se întîmplase cînd intrase în adolescență. N-am știut niciodată ce anume. A început să se ferească din calea lui T'Gatoi. A început să fugă în alte părți - pînă ce și-a dat seama că nu există „alte părți". Nu în Rezervație. Cu siguranță nu afară. După aceea s-a mulțumit să-și capete partea din fiecare ou care intra în casă și să aibă grijă de mine într-un fel care mă făcea doar să-i urăsc - un fel care spunea clar că atîta vreme cît eu eram bine sănătos, el nu avea de ce să se teamă de Tlic.

– Cum a fost? insistă el, urmărindu-mă.

– Am omorît un achti. Larvele l-au mîncat.

– N-ai fugit din casă și ai borît doar pentru că larvele au mîncat un achti.

– N-am... mai văzut o persoană spintecată pînă acum.

Era adevărat și îndeajuns pentru Qui. N-am putut să vorbesc despre celălalt lucru. Nu cu el.

– Aha, făcu el.

Se holbă la mine ca și cum ar fi vrut să spună multe, dar rămase tăcut.

Mergeam încet, fără să ne îndreptăm spre un loc anume. Spre spatele casei, spre cuști, spre ogoare.

– A spus ceva? întrebă Qui. Lomas, vreau să zic.

La cine altcineva s-ar fi putut referi?

– A spus „T'Khotgif".

Qui se înfioră.

– Dacă mi-ar face mie una ca asta, ar fi ultima persoană pe care aș chema-o.

– Ai chema-o. Acul ei ți-ar alina durerea fără să ucidă larvele din tine.

– Crezi că mi-ar păsa dacă ar muri?

Nu. Bineînțeles că nu. Mie mi-ar păsa?

– Rahat! zise el și inspiră adînc. Am văzut ce fac. Crezi că ce s-a întîmplat cu Lomas a fost rău? N-a fost nimic.

N-am răspuns. Nu știa ce vorbea.

– Le-am văzut mîncînd un om, spuse el.

M-am întors să-l înfrunt.

– Minți!

– *Le-am văzut mîncînd un om!* Făcu o pauză. S-a întîmplat cînd eram mic. Fusesem la Hartmund și mă întorceam acasă. Pe la jumătatea drumului, am văzut un om și un Tlic, iar omul era N'Tlic. Terenul era deluros. Am putut să mă ascund și să-i urmăresc. Tlic nu l-a deschis pe bărbat pentru că nu avea nimic cu care să hrănească larvele. Bărbatul nu putea merge mai departe și prin preajmă nu era nici o gospodărie. Avea dureri atît de mari încît i-a cerut să-l ucidă. A implorat-o să-l ucidă. Pînă la urmă, aceasta a făcut-o. I-a tăiat beregata. Cu o lovitură de gheară. Am văzut larvele mîncîndu-l pe bărbat pentru a-și croi drum afară, apoi scormonind iar înăuntru, tot mîncînd.

Cuvintele lui mă făcură să văd iarăși carnea lui Lomas, parazitată, colcăind.

– De ce nu mi-ai spus asta? am șoptit.

Se uită surprins, de parcă uitase că îl ascultam.

– Nu știu.

– Ai început să fugi în alte părți la puțin timp după aceea, nu-i așa?

– Da. O prostie. Să fug în interiorul rezervației. Să fug într-o cușcă.

Am scuturat din cap și am spus ceea ce ar fi trebuit să-i spun cu multă vreme în urmă.

– Nu te-ar lua, Qui. N-ai de ce să-ți faci griji.

– Ba m-ar lua... dacă ai păți ceva.

– Nu. Ar lua-o pe Xuan Hoa. Hoa... vrea asta.

N-ar mai fi vrut dacă ar fi stat să-l vadă pe Lomas.

– Nu iau femei, spuse el cu dispreț.

– Uneori iau. I-am aruncat o privire. De fapt, preferă femeile. Ar trebui să fii pe lîngă ele cînd vorbesc despre problemele lor. Spun că femeile au mai multă grăsime pe corp care să le protejeze larvele. Dar de obicei iau bărbați pentru a le lăsa pe femei libere să aibă proprii lor prunci.

– Pentru a asigura generația următoare de animale gazdă, spuse el, trecînd de la dispreț la amărăciune.

– E mai mult decît atît, am ripostat eu.

Oare era?

– Dacă ar fi pe cale să mi se întîmple mie, și eu aș vrea să cred că este mai mult.

– Este mai mult!

M-am simțit ca un puști. Ce ceartă stupidă!

– Tot așa gîndeai cînd T'Gatoi culegea viermii din mațele individului ăla?

– Nu trebuia să se întîmple în felul ăsta.

– Ba da. Tu n-ar fi trebuit să vezi, asta-i tot. Și Tlic a lui ar fi trebuit să o facă. Ea îl putea înțepa ca să-l adoarmă și astfel operația n-ar mai fi fost la fel de dureroasă. Dar tot l-ar fi spintecat, ar fi cules larvele, și dacă ar fi pierdut chiar și numai una, aceasta l-ar fi otrăvit și mîncat din interior.

A fost o vreme cînd mama îmi spunea să am respect pentru Qui, căci era fratele meu mai mare. M-am îndepărtat, urîndu-l. În felul său exulta. El era în siguranță, iar eu nu. L-aș fi putut lovi, dar n-am crezut că voi fi capabil să suport momentul în care el avea să refuze lupta, în care avea să mă privească cu milă și dispreț.

Nu mă lăsă să plec. Avînd picioare lungi, fugea prin fața mea și mă făcea să mă simt de parcă eu îl urmăream pe el.

– Îmi pare rău, zise el.

Am continuat să merg cu pași mari, amărît și furios.

– Ascultă, probabil că în cazul tău nu o să fie așa de rău. T'Gatoi te place. O să aibă grijă.

M-am întors spre casă, aproape fugind de el.

– Deja ți-a făcut-o? întrebă Qui, ținînd pasul cu ușurință. Vreau să zic, ai cam ajuns la vîrsta potrivită pentru implantare. Ți-a...

L-am lovit. N-am știut că aveam să o fac, dar cred că voiam să-l omor. Dacă n-ar fi fost mai mare și mai puternic decît mine, cred că aș fi reușit.

La început a încercat să mă oprească, dar pînă la urmă a trebuit să se apere. M-a lovit doar de două ori. A fost suficient. Nu-mi amintesc cum am căzut, iar cînd mi-am revenit, ei dispăruse. Merita durerea ca să mă

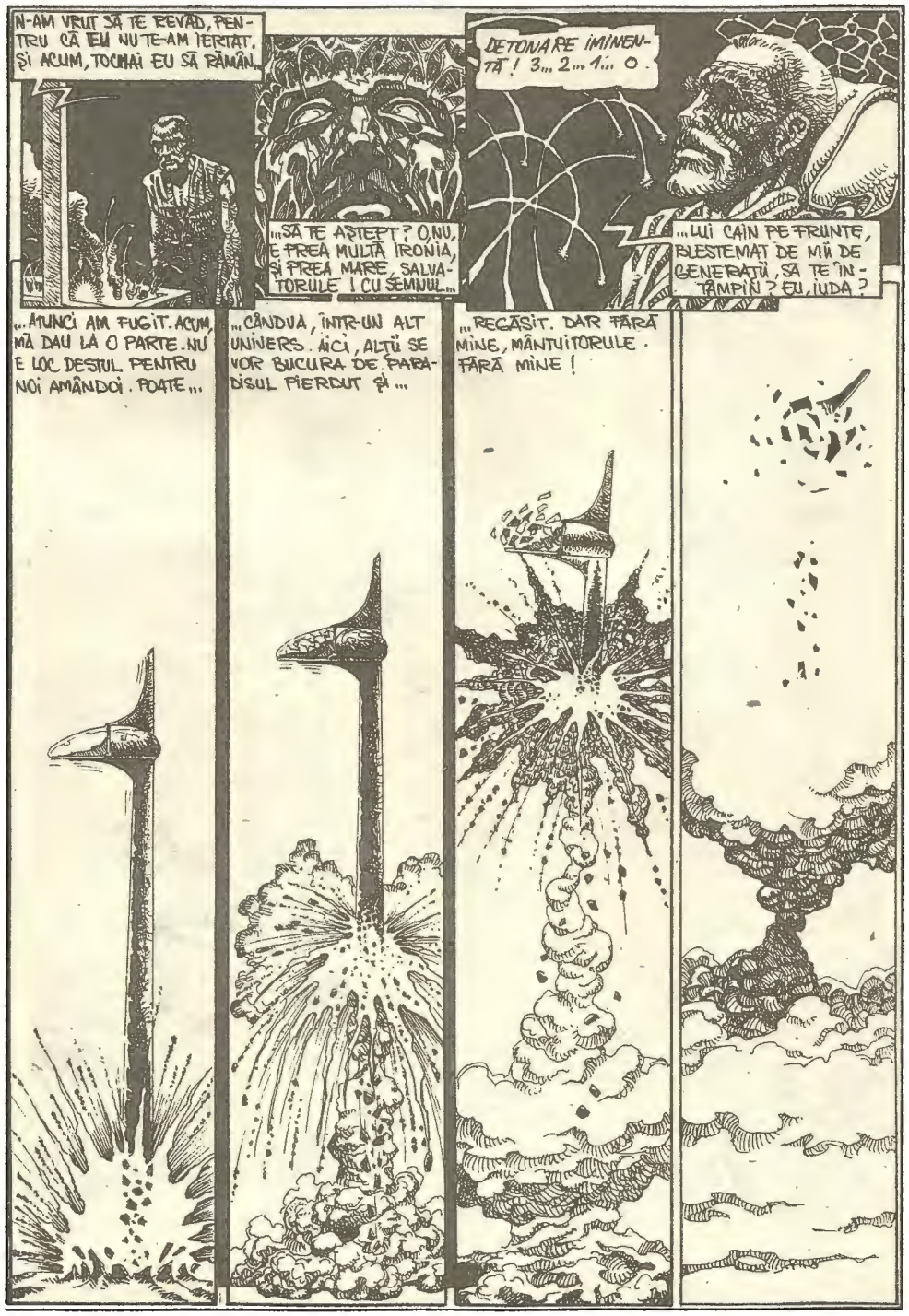

descotorosesc de el.

M-am ridicat și m-am îndreptat încetișor spre casă. Partea din spate era cufundată în întuneric. În bucătărie nu era nimeni. Mama și surorile mele dormeau în camerele lor - sau pretindeau că dorm.

Odată ce am ajuns în bucătărie, am putut auzi voci - una terrană și una Tlic venind din camera alăturată. N-am putut să pricep ce ziceau - n-am vrut să pricep.

M-am așezat la masa mamei, așteptînd liniștea. Masa era netedă și învechită, grea și făcută cu meșteșug. Tata o făurise pentru mama chiar înainte să moară. Mi-am amintit cum mă învîrteam prin preajmă cînd a construit-o. Nu-l deranja. Acum stăteam sprijinit de ea, simțind lipsa tatei. Aș fi putut să vorbesc cu el. El o făcuse de trei ori în lunga sa viață. Clocise trei serii de ouă, fusese de trei ori spintecat și cusut la loc. Cum o făcuse? Cum o făcea cineva?

M-am sculat, am luat pușca din ascunzătoarea ei și m-am așezat iar, ținînd arma în mîini. Trebuia curățată și unsă.

Tot ce am făcut a fost să o încarc.

– Gan?

Făcea foarte multe zgomote păcănitoare cînd mergea pe podeaua goală; fiecare membru scotea pe rînd cîte un păcănit cînd atingea solul. Valuri de păcănituri mititele. Veni la mine, își ridică jumătatea dinainte a corpului deasupra mesei și se sui ca un val pe ea. Uneori se mișca atît de lin încît părea că se scurge ca însăși apa. Se încolăci într-o movilită în mijlocul mesei și mă privi.

– A fost rău, zise încetișor. N-ar fi trebuit să vezi. Nu este nevoie să fie așa.

– Știu.

– T'Khotgif - Ch'Khotgif acum - va muri de boala ei. Nu va trăi să-și crească copiii. Dar sora sa va avea grijă de ei și de Bram Lomas.

Sora sterilă. O femelă fertilă în fiecare grup. Una care să îngrijească de continuitatea familiei. Sora aceea îi datora lui Lomas mai mult decît ar putea plăti vreodată.

– El va trăi?

– Da.

– Mă întreb dacă ar mai face-o o dată.

– Nimeni nu l-ar cere să o facă iarăși.

M-am uitat în ochii ei galbeni, întrebîndu-mă cît de mult văzusem și înțelesesem acolo, și cît de mult doar îmi imaginasem.

– Nimeni nu ne întreabă niciodată, am spus. Tu nu m-ai întrebat niciodată.

Ea își mișcă ușor capul.

– Ce s-a întîmplat cu fața ta?

– Nimic. Nimic important.

Ochii omenești probabil n-ar fi observat umflătura în întuneric. Singura lumină venea de la una dintre luni ce străluceа prin fereastra din cealaltă parte a camerei.

– Ai folosit pușca ca să ucizi achtiul?

– Da.

– Și ai de gînd să o folosești ca să mă împuști?

M-am uitat atent la ea. Silueta îi era scoasă în evidență de lumina lunii - un corp încolăcit, grațios.

– Cum îți place gustul sîngelui terran?

Nu spuse nimic.

– Ce ești? am șoptit. Ce sîntem noi pentru tine?

Rămase nemișcată, odihnindu-și capul pe vîrful colacului format de corp.

– Mă cunoști mai bine ca nimeni altul, spuse încetișor. Tu trebuie să hotărăști.

– Asta mi s-a întîmplat cu fața.

– Ce?

– Qui m-a forțat să hotărăsc să fac ceva. Și acel ceva n-a ieșit foarte bine. Am mișcat pușca, ridicînd butoiașul pînă sub bărbia mea. Cel puțin a fost o hotărîre pe care am luat-o.

– Așa cum va fi și asta.

– Întreabă-mă, Gatol.

– De viețile copiilor mei?

Știam că va zice ceva în genul ăsta. Știa cum să-i manevreze pe ceilalți, terrani și Tlic deopotrivă. Dar nu și acum.

– Nu vreau să fiu animal gazdă, am zis. Nici măcar al tău.

Îi trebui mult timp să găsească un răspuns.

– Astăzi aproape că nu mai folosim animale gazdă, rosti în cele din urmă. Știi asta.

– Ne folosiți pe noi.

– Da. Vă așteptăm ani mulți, vă învățăm și ne legăm familiile de ale voastre. Se mișcă agitată. Știi că nu sunteți animale pentru noi.

– Animalele pe care le-am folosit odinioară au început să ucidă după implantare cea mai mare parte a ouălor noastre cu mult timp înainte ca strămoșii tăi să sosească, spuse ea încetișor. Cunoști lucrurile astea, Gan. Datorită sosirii neamului tău, am reînvățat ce înseamnă să fii un popor sănătos, viguros. Și străbunii tăi, care fugiseră de pe lumea lor de baștină, care fugiseră de proprii lor semeni, ce l-ar fi ucis sau înrobit - au supraviețuit mulțumită nouă. I-am văzut ca fiind un popor și le-am dat Rezervația cînd ei încă încercau să ne ucidă ca pe niște viermi.

La cuvîntul „viermi" am sărit în sus. Nu m-am putut abține să nu o fac, iar ea nu se putu abține să nu observe.

– Înțeleg, zise ea calmă. Mai degrabă ai vrea să mori decît să-mi porți copiii, Gan. Așa-i?

N-am răspuns.

– Să merg la Xuan Hoa?

– Da!

Hoa o voia. Las-o să aibă. Ea nu trebuise să-l vadă pe Lomas. Ea avea să fie mîndră... Nu îngrozită.

T'Gatoi se scurse de pe masă pe podea, surprinzîndu-mă.

– Voi dormi în camera lui Hoa în noaptea asta, zise. Și în timpul nopții sau mîine dimineață am să-i spun.

Lucrurile se petreceau prea repede. Sora mea Hoa aproape că mă îngrijise la fel de mult ca și mama. Încă eram în relații bune cu ea - nu așa cum eram cu Qui. Ea putea să o dorească pe T'Gatoi și totuși să mă iubească.

– Stai! Gatol!

Se uită înapoi, apoi își ridică de pe podea jumătate din corp și se întoarse să mă înfrunte.

– Astea sînt lucruri de adulți, Gan. Asta-i viața mea, familia mea.

– Dar ea e...sora mea.

– Am făcut ce mi-ai cerut. Te-am întrebat!

– Dar...

– Va fi mai ușor pentru Hoa. Ea s-a așteptat întotdeauna să poarte alte vieți înăuntrul ei.

Vieți omenești. Progenituri omenești care într-o zi aveau să-i sugă din sîni, nu din vine.

Am scuturat din cap.

– Nu-i fă asta ei, Gatol.

Eu nu eram Qui. Totuși se părea că puteam să devin ca ei fără pic de efort. Puteam să fac din Xuan Hoa scutul meu. Mi-ar fi fost mai ușor să știu că viermii roșii creșteau în camea ei și nu în a mea?

– Nu-i fă asta lui Hoa, am repetat.

Se uită fix la mine, complet nemișcată.

M-am uitat în altă parte, apoi iarăși la ea.

– Fă-mi-o mie!

Am lăsat puşca în jos şi Gatoi se aplecă înainte să o ia.

– Nu, i-am zis.

– Asta-i legea.

– Las-o pentru familie. Într-o zi poate unul dintre ei are să o folosească ca să-mi salveze viaţa.

Ea apucă butoiaşul puştii, dar eu nu i-am dat drumul. Am ajuns să stau în picioare deasupra ei.

– Las-o aici, am repetat. Dacă nu sîntem animalele voastre, dacă astea sînt lucruri de adulţi, atunci acceptă riscul. Există o doză de risc, Gatoi, cînd ai un partener.

Se vedea clar că-i era greu să lase puşca. Un fior trecu prin Gatoi şi aceasta scoase un şuierat de nefericire. Mi se părea că îi era teamă. Era destul de vîrstnică ca să fi văzut ce puteau face armele de foc. Acum puii ei şi această puşcă aveau să se găsească împreună în această casă. Nu ştia despre celelalte arme. În această dispută ele nu contau.

– Voi implanta primul ou în noaptea asta, spuse cînd eu am pus puşca de-o parte. Mă auzi, Gan?

De ce altceva mi se dăduse să mănînc un ou întreg în vreme ce restului familiei îi rămăsese să împartă unul? De ce altceva mama mă privise insistent, de parcă plecam de la ea, plecam într-un loc unde nu mă putea urma? Îşi imagina T'Gatoi că nu ştiam?

– Aud!

– Acum!

Am lăsat-o să mă împingă afară din bucătărie, apoi am mers înaintea ei spre dormitor. Urgenţa subită din glasul ei părea reală.

– I-ai fi făcut-o şi lui Hoa în noaptea astal am acuzat-o.

– Trebuie să i-o fac cuiva în noaptea asta.

M-am oprit în pofida grabei ei şi i-am rămas în cale.

– Nu-ţi pasă cui?

Se scurse pe lîngă mine şi intră în dormitor. Am găsit-o în culcuşul pe care îl împărţeam. În camera lui Hoa nu exista nimic de care să se fi folosit. I-ar fi făcut-o lui Hoa pe podea. Gîndul la T'Gatoi făcîndu-i una ca asta surorii mele m-a deranjat într-un mod diferit acum şi din senin m-a cuprins furia.

Totuşi m-am dezbrăcat şi m-am lungit lîngă ea. Ştiam ce să fac, la ce să mă aştept. Mi se spusese tot timpul vieţii mele. Am simţit înţepătura familiară, narcotică, oarecum plăcută. Apoi sonda oarbă a oviplasatorului ei. Punctia era lipsită de durere, blîndă. Atît de blîndă penetrarea. T'Gatoi se unduia uşor de mine, muşchii ei forţînd oul să treacă din corpul ei în corpul meu. M-am agăţat de o pereche de membre de-ale sale pînă ce mi-am amintit că şi Lomas se ţinuse de ea în felul acela. Apoi le-am dat drumul, m-am mişcat fără chibzuială şi i-am făcut rău. Ea a scos un ţipăt de durere, iar eu m-am aşteptat să fiu imediat întemniţat în cuşca membrelor ei. Fiindcă n-am fost, m-am ţinut iarăşi de ea, simţindu-mă în mod straniu ruşinat.

– Îmi pare rău, am şoptit.

Ea îmi frictionă umerii cu patru dintre membrele sale.

– Îţi pasă? am întrebat-o. Îţi pasă că sînt eu?

O vreme nu răspunse. Apoi:

– Tu ai fost singurul care ai ales în seara asta, Gan. Eu am ales cu mult timp în urmă.

– Te-ai fi dus la Hoa?

– Da. Cum mi-aş fi putut da copiii în grija unuia care îi urăşte?

– Nu era... ură.

– Ştiu ce ora!

– Mi-era teamă.

Tăcere.

– Încă îmi este.

Am putut să o recunosc în faţa ei aici, acum.

– Dar ai venit la mine... ca să o salvezi pe Hoa.

– Da. Mi-am lipit fruntea de ea. Era catifea răcoroasă, înşelător de moale. Şi ca să te păstrez pentru mine, am spus.

Aşa era. Nu înţelegeam de ce, dar aşa era.

Ea scoase un mormăit de satisfacţie.

– N-am putut să cred că făcusem o greşeală aşa de mare cu tine, zise. Te-am ales. Am crezut că ai crescut ca să mă alegi.

– Aşa a fost, dar...

– Lomas.

– Da.

– N-am cunoscut niciodată un terran care să vadă o naştere şi să o suporte cu bine. Qui a văzut una, nu-i aşa?

– Da.

– Terranii ar trebui protejaţi pentru a nu vedea anumite lucruri.

Nu mi-a plăcut cum suna asta - şi m-am întrebat dacă era posibil.

– Nu să fie protejaţi, am spus. Să li se arate. Să ni se arate cînd sîntem mici, şi să ni se arate nu numai o singură dată. Gatoi, nici un terran nu vede vreodată o naştere care să meargă bine. Vedem doar N'Tlic - durere şi teroare şi poate moarte.

Se uită în jos la mine.

– Este un lucru intim. Dintotdeauna a fost un lucru intim.

Tonul ei mă făcu să nu insist - asta şi ştiinţa că dacă îşi schimba părerea, eu puteam fi primul exemplu public. Dar însămînţasem gîndul în mintea ei. Existau şanse să crească şi pînă la urmă să dea roade.

– Nu o să mai vezi asta iarăşi. Nu vreau să te mai gîndeşti să mă împuşti.

Mica cantitate de fluid care intrase în mine odată cu oul ei mă relaxă la fel de deplin ca un ou steril, aşa că am putut să-mi amintesc cum ţinusem puşca în mîini, să-mi amintesc sentimentele de frică, repulsie şi disperare. Am putut să-mi amintesc sentimentele fără să le reînvii. Am putut vorbi despre ele.

– Nu te-aş fi împuşcat. Nu pe tine.

Fusese luată din camera tatălui meu cînd el avea vîrsta mea.

– Ai fi putut, insistă ea.

– Nu pe tine.

Ea stătea între noi şi propriul ei neam, protejîndu-ne, legîndu-ne.

– Te-ai fi autodistrus?

M-am mişcat cu grijă, stînjenit.

– Aş fi putut face asta. Aproape că am făcut-o. Dar astea-s „alte părţile" lui Qui. Mă întreb dacă el ştie.

– Ce?

Nu i-am răspuns.

– Vei trăi!

– Da, am zis eu.

Ai grijă de ea, obişnuia să spună mama. Da!

– Sînt sănătoasă şi tînără, zise. N-am să te las aşa cum a fost lăsat Lomas - singur, N'Tlic. Voi avea grijă de tine.

Traducere de Cătălin TENIŢĂ

Premiile Hugo, Nebula, Locus, SF Chronicle 1985

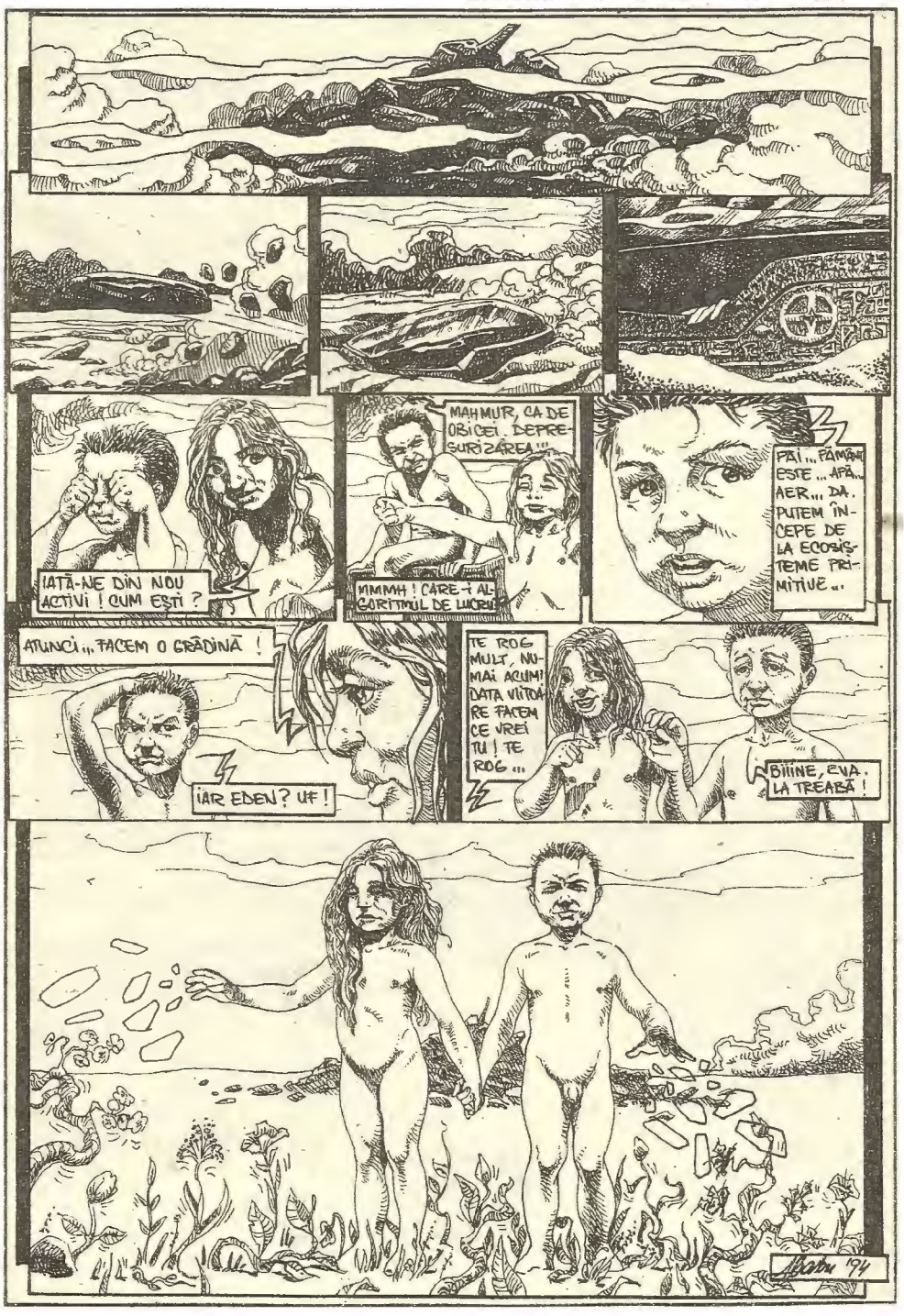

SCRISOARE CĂTRE CITITORII MEI

MIHAIL GRĂMESCU

Nu ştiu cum procedează alţi scriitori de reuşesc împliniri depline atunci cînd scot o carte. Eu, pînă acum, de fiecare dată cînd am avut norocul să mi se publice cîte ceva, bucuria apariţiei a trebuit să fie umbrită de neplăcerea de a-mi vedea textele deteriorate - mai înainte de '89 de intervenţiile destul de brutale ale cenzurii sau de prudenţa redactorilor care nu voiau să păţească vreun necaz cu "tovarăşii", iar de la Revoluţie încoace din pricina neglijenţei corecturii sau tipografilor. Am mai scris în JSF un articol în care făceam referiri la acest aspect neplăcut al publicaţiilor din ultimul timp. Nu voi mai adăuga decît că, în privinţa volumelor anterioare care mi-au apărut - din Aporisticon (Albatros 1981) "au dispărut" complet cîteva texte (de pe la literele din alfabet care nu sînt reprezentate - aşa încît deducţiile de cabalistică a construcţiei volumului facute de scriitorul Adrian Rogoz într-un articol critic apărut la vremea respectivă sînt, evident, arbitrare), în Moara de apă textul Invincibilul Mighty Mouse este aproape complet de neînţeles - fiindcă din cele vreo 30 de pagini cîte avea în manuscris, n-au mai rămas în carte decît vreo 10, iar alte texte, precum chiar cel care dădea numele volumului, sînt împănate de greşeli grave de tipografie; volumul Phreeria de la Porto Franco este, în majoritatea tirajului aproape ilizibil din pricina tiparului şters, iar în ce priveşte corectura, textul nu a fost, probabil, revăzut într-o fază finală, astfel încît în multe locuri trebuie făcută enigmistică pentru a putea înţelege ce a vrut autorul să spună de fapt; cît priveşte Săritorii în gol - ed. Nemira 1994 - 1995 - volumul este monumental deteriorat - aproape că-mi vine să cred că, deşi a existat o corectură finală - o parte din text a fost văzută şi de mine cu cîteva zile înainte de apariţie - s-a folosit, totuşi, una anterioară, dezastruos-imperfectă).

Am aşteptat aproape patru ani numai la Nemira (după alţi cinci sau şase în care volumul a "zăcut" la Albatros) apariţia acestei cărţi care ar fi trebuit să cuprindă cea mai reprezentativă, realizată şi curajoasă creaţie a mea... de acum zece ani. Îl concepusem destul de unitar stilistic şi echilibrat valoric - ce folos însă că apare în el varianta necenzurată a *Cîntecului Libelungilor* (mare succes al meu după părerea unora) *DACA* - deşi mi-am pierdut o zi de sărbătoare ca să mă duc la tipografia din provincie să ajut la ultima corectură - tot degeaba! iată, patru texte sînt destul de deformate de multiplele greşeli, iar în celelalte nu e unul care să nu aibă măcar cîteva cuvinte pocite de litere culese prost. Dacă pentru *Meusa* şi *Casa fiilor* cititorii din fandom pot apela la versiunile anterioare din CPSF şi, respectiv, Almanahul Anticipaţia, în cazul celorlalte două, *Lupta cu îngerul* şi *Lovitura de gatopard*, inedite, n-au cum estompa pierderea. Este cu atît mai păcat cu cît ultimul text pomenit se vrusese unul dintre piesele de rezistenţă ale volumului.

Cu bunăvoinţa JSF voi da o erată relativă la acest text, angajîndu-mă să fac corectura pe toate exemplarele de premiu cîştigătorilor concursului iniţiat de *JSF* în numărul 104 - vezi textul *Şoricica*, la sfîrşit. Pentru moment asta e tot ce pot face. Poate că într-o ediţie următoare, dacă va exista vreo astfel de ediţie, editura Nemira va scoate o variantă tipografică îmbunătăţită. Dacă nu, poate voi găsi cîndva, după anul viitor cînd expiră contractul, o editură sau o redacţie dispusă a-mi republica lucrarea aşa cum e ea de fapt. Sau, poate, cine ştie, voi scoate chiar un volum cu textele reale ale bucăţilor deteriorate de cenzură sau tipar.

Volumul *Săritorii în gol* se va vinde probabil - are o copertă frumoasă, este la un preţ accesibil şi, după patru ani de inexplicabilă "punere sub interdicţie" editorială, persoana şi personalitatea mea au căpătat o oarecare aură... ca orice "fruct interzis" - în ochii multor cititori, care nu înţeleg, cum nu înţeleg nici eu, de ce este atît de greu să fiu publicat într-un stat liber şi democratic, după ce vreme de ani de zile a trebuit să mă războiesc cu nenumăratele reticenţe de ordin politic ale regimului trecut. Neplăcut este că, pentru aceia care nu cunosc textele şi care nici nu mă cunosc personal, forma alterată va rămîne cea prezumtivă "de autor" - lumea ştie că nu mai există cenzură şi caracterul destul de experimental din punct de vedere grafic şi de ortografie al unor texte, precum şi parşivenia unor greşeli greu de depistat că sînt greşeli de tipografie pot face să plutească o mare confuzie asupra întregului volum. Mă simt cam cum s-ar simţi dramaturgul Tudor Popescu după o premieră la care piesa i-a fost interpretată de un colectiv actoricesc beat, care nu nimerea cuvintele rolului.

Imi exprim regretul pentru această situaţie neplăcută şi le urez tuturor cititorilor mei o lectură cît mai plăcută cu putinţă la toate celelalte texte ale cărţii, care nu conţin mai mult de trei sau patru greşeli, uşor de depistat şi de dedus reconstituirea textului de bază.

ERATA LA LOVITURA DE GATOPARD:

pg 113 - care în volum este copia paginii 112, se va citi:

"Ciudat", îşi zise. "Oare şi Dincolo o fi la fel?"

De la un timp era tot mai preocupat de problema "cum e Dincolo?" "Dincolo" reprezenta locul îndepărtat, de la capătul universului de apă al Oceanului, în emisfera boreală, unde, se spune, ar mai exista o Insulă Mare, şi de unde Temerarii aduseseră vestea că ar supravieţui cîteva miliarde, organizaţi, zice-se, într-o structură complet diferită de a lor, fără control permanent de activitate, fără computere statistice, fără Fieste.

La lumina palidă a stelelor, Seler întrezări în spatele unui tufiş o siluetă întunecată.

"Iar?" îşi spuse tresărind. Era pentru a treia oară în ultimele douăzeci şi patru de ore cînd dădea cu ochii involuntar peste cineva de la Control, care, pe cît se părea, îl urmărea pe el în mod special. Celălalt, fiind sigur că a fost remarcat, se apropie, dregîndu-şi glasul.

"Cînd Vestitorul vine la tine
fie zi fie noapte
deschide-i larg porţile sufletului
şi la a treia lui vizită
lasă-ţi soţia, lasă-ţi Căminul
nu stinge lumina în urmă
nu îţi schimba haina de casă
ci urmează-l aşa cum te-a găsit
că Vestitorul nu acordă păsuire"

declamă involuntar Seler în minte poezia cea mai des repetată pe băncile şcolii.

- Seler? întrebă necunoscutul.

- Da, recunoscu împricinatul, potrivindu-şi ecusonul cu un gest reflex.

- Urmează-mă! zise celălalt.

Nu părea dispus a mai adăuga la ordinul dat nici o relaţie suplimentară.

- Glumeşti, nu? încercă Seler să se eschiveze. Nu am primit nici un preaviz...

la pag. 115 - paragraful dinainte de subcapitolul 3, în loc de "îşi arată automatul" se va citi "îşi arma automatul"

la pag. 119 - paragraful 4 de sus în jos, în loc de "ecusonului Violent" se va citi "ecusonului Violet"

la pg. 126, ultima ecuaţie este:

"Ap este egal cu sigma N, cînd N tinde către infinit, supra sigma M, cînd M tinde către N, pe lîngă delta a la puterea lambda MK, cînd aN minus aM tind către infinit" (Fac această precizare a citirii ecuaţiei fiindcă lectorul Cristian Lăzărescu spunea înainte de culegerea cărţii că nu o înţelege - cu toate că are studii superioare de fizică - motiv pentru care voia să cenzureze textul "tehnic").

(Mai sînt şi alte greşeli de tipărire a formulelor matematice dar din lipsă de spaţiu ne oprim aici. Nn)

CONCURS CURIERUL NAŢIONAL

În zece pagini, dărîmaţi guvernul!!!

Tema: O agenţie publicitară îşi propune să lanseze pe piaţă produse alimentare, cosmetice şi de îmbrăcăminte, cu acelaşi NUME: Calibrul 45. Scopul lor este să îndepărteze guvernul în exerciţiu şi să pună mîna pe putere. Voi trebuie să răspundeţi în maximum 300 de cuvinte per episod, provocării lansate mai sus şi să trimiteţi varianta de continuare a povestirii, pe adresa publicată mai jos pînă la data de 4 februarie. Cel mai bun text va fi publicat, astfel încît story-ul iniţiat mai jos să se întindă pe parcursul a 10 episoade, cînd, (sperăm!) se va încheia. Va rezulta un text conceput în grup. Autorii veţi fi voi, cititorii noştri.

Calibrul 45

Sharon Gonzo s-a uitat în oglinda retrovizoare. Andreas era doar la două sute de metri în spate şi accelera.

Andreas e un idiot! - i-a spus Fionnei şi a băgat în viteză, făcînd să scrîşnească roţile pe serpentinele dintre Milano şi Cortina d'Ampezzo.

- Un idiot? Atunci de ce fugi de el?

Fionna şi-a aprins o ţigară şi a suflat fumul în parbriz. Sharon a trebuit să frîneze brusc. Nu mai vedea nimic, iar drumul şerpuia în ac de păr în trecătoarea Garda.

- Eşti cretină? Nu trebuie să ajungem primii la tîrg? Nu trebuie să lansăm primii Calibrul 45? Vrei să ne sufle Andreas contractul?

Cody

Adresa redacţiei: „Curierul Naţional", Str. Ministerului nr. 2 - 4, sector 1 - Bucureşti

EUROCON 1995
GLASGOW
25 - 28 August

Invitaţi de onoare:
Samuel R. Delany şi Gerry Anderson
Vor participa şi Brian Aldiss, Ian Watson, Iain Banks, Sam Lundwall, Joe Haldeman, George RR Martin şi Jack Cohen.

O adresă pe săptămînă
Bridget Wilkinson, preşedinta Societăţii Europene de SF: e-mail bjw @ c IX - CO - UK

TELEX INTERN

● Pentru concursul de proză scurtă SF/F, organizat de fanzinul francez A LA NUIT NOIRE ..., Nicolae C. Ariton a primit texte de la următorii „potenţiali" cîştigători: Liviu Surugiu (Roşiori), Matei Donea (Oţelu Roşu), Aurelius Belei (Brăila), Ana-Veronica Mircea (Focşani), Ovidiu Tudoran (Bacău), Lucia Petrescu (Bucureşti), Liviu Radu (Bucureşti), Constantin Pană (Buzău), Cristina Filip (Ploieşti), Bogdan Chiriţescu (Ploieşti).
Textele au fost trimise în Franţa.

Rezultatele vor fi publicate în numărul 3 al fanzinului, planificat să apară în martie-aprilie 1995.

Concurenţii vor fi ţinuţi la curent cu desfăşurarea concursului.

● *Informaţii privind organizarea EUROCONULUI 1995 puteţi obţine la tel. 01/2111141 Sorin Repanovici.*

● Am primit primul final la povestirea *„Şoricica"* de Mihail Grămescu.

Primul concurent - Robert David (Prahova) - va primi un premiu surpriză din partea redacţiei.

● *Liviu Surugiu este rugat să contacteze de urgenţă redacţia Jurnalului SF.*

RICK WAKEMAN
muzica sferelor

Literatura şi muzica, două componente de bază ale culturii, au cunoscut în secolul XX forme de exprimare tot mai neobişnuite gustului comun, forme unde spiritul creator uman s-a dezlănţuit, explorînd zone tot mai vaste. Astfel, imaginaţia dublată de geniu s-a dovedit a fi resortul cristalizării unor ramuri ale artei cu totul speciale: *Literatura SF şi muzica rock.*

Rubrica inaugurată aici îşi propune să scoată în evidenţă numeroasele interdependenţe dintre aceste două zone culturale „rebele".

Aşadar: Rick Wakeman aţi ascultat vreodată? Considerat un adevărat vrăjitor al claviaturilor, component de bază al valoroasei şi abstractei trupe YES, R.W. a realizat solo, din '73 încoace (spre... 2001), peste 20 de LP-urill Printre acestea se remarcă o serie de „opere-rock" şi albume cu tematică SF, Fantasy sau Horror.

Realizată în 1981, opera-rock „1984", o capodoperă după capodopera lui Orwell, este un ilustrativ exemplu de clasă a unuia dintre cei mai prolifici şi geniali muzicieni din ultimii 25 de ani. Cele 10 piese, neîncadrabile după părerea mea, nici unui subgen al rock-ului (poate doar subgenului... Wakeman), refac într-adevăr atmosfera romanului şi te... te.... farmecă pur şi simplu dacă acesta este cuvîntul potrivit.

În ianuarie 1974, Wakeman pusese în scenă, live, o altă superrealizare cu substrat SF *„Journey to the centre of the Earth"* după (pre-) clasicul roman Verneian, fiind secondat aici de *The London Simphony Orchestra şi The English Chamber Choir.* Imaginaţi-vă, dacă încă nu aţi pus mîna pe album: un cor minunat, pe fundal viori care îţi sublimează percepţiile auditive şi un claviaturist care te înmărmureşte - totul pe o structură rock.

În categoria *Fantasy* pot fi încadrate alte două extraordinare opere-rock: *„The six Wives of Henry VIII"* (1973) şi *„The myths and legends of King Arthur and the knights of the Round Table"* (1975) care strălucesc prin valoare, tentă simfonică şi insolitul lor.

De asemeni, albumul *„Criminal Record"* (1978), deşi instrumental, are la bază o tematică horror, ca şi *„The Burning"* (1982), muzica filmului cu acelaşi titlu.

Din creaţia marelui muzician englez, „un zeu el însuşi", dacă ar fi să-l parafrazez pe Asimov, aş mai cita albumele *„A suite of Gods"* (1988) cu tenorul Ramon Remedios, piesele acestuia fiind bazate pe mitologia greacă, şi *„No earthly connection"* (1976) care în concepţia compozitorului, nu are nici o legătură cu realitatea palpabilă! Şi albumul *„Time machine"* (1988), după titlu, pare a reprezenta o aluzie la „Maşina Timpului" lui H. G. Wells, dar încă nu am informaţii certe.

În altă ordine de idei trebuie amintită piesa YES *„Starship Tropper"* de pe *„The Yes Album""* (1971). Cunoaşteţi desigur, romanul omonim al lui ROBERT A. HEINLEIN (premiul Hugo în 1960), tradus la noi de editura „Cristian" cu numele de *„Infanteria stelară"*. Vocalistul trupei, JON ANDERSON, a creat la rîndul său opera- rock *„Olias of Sunhillow"* (1976), bazată pe o povestioară care sună cam aşa: Olias ajunge cu nava sa spaţială pe planeta SUNHILLOW unde întîlneşte fiinţe inteligente ce comunică prin sunete muzicale. De fapt albumul nu conţine muzică, ci percepţii, senzaţii, comunicare.... şi iese din toate canoanele prin gradul său ridicat de abstractizare...

P.S. Special thanks to „Bass-Maker" Adrian M.

RICK WAKEMAN (n. 18 mai 1949)

DISCOGRAFIE
(în afara celei menţionate)

Lisztomania (1975) - muzica filmului cu acelaşi titlu
White Rock (1977) - muzica filmului cu acelaşi titlu
Rhapsodies (1979) - dublu LP
Rock'N Roll Prophet (1982)
G'Ole! - muzica Cupei Mondiale de fotbal (1982)
Cost of living (1983)
Silent Nights (1985)
Live at Hammersmith (1985)
Crimes of Passion (1986) - muzica filmului cu acelaşi titlu
Country Airs (1986)
The Gospels (1986) - dublu LP
The Family Album (1987)
Zodiaque (1988) - cu percuţionistul TONY FERNANDEZ
Airways (1989)
Sea Airs (1989)

REMUS CERNEA

BOOKSHOP

ULTIMELE NOUTĂŢI HORROR ÎN AMERICA

Burial (Înmormîntarea),
Graham Masterson, Tor Books,
New York, 1994, 383 pag., hardcover

Un nou volum din seria Manitou (*The Manitou, Revenge Of The Manitou, Night Of The Manitou/All Shadow's Day*) al cărei prim volum este cunoscut şi cititorilor români (*Manitou, Ed. Multistar, Piatra Neamţ, 1994*). După douăzeci de ani, coşmarul începe din nou pentru simpaticul clarvăzător *Harry Erskine. Misquamacus* revine în forţă pentru a se răzbuna pe oamenii albi, revine sub forma unei umbre inumane ce trece fără probleme prin pereţii caselor. Victimele sînt sfîrtecate în bucăţi fără ca nimeni să le fi atins. Puterile lui *Manitou* s-au înzecit în cele două decade care au trecut de la „moartea" sa. Hotărît să se răzbune în primul rînd pe cei care l-au învins, el pune stăpînire pe sufletul lui *Karen Tandy*, iubita lui *Harry*. Pentru a-şi mări şi mai mult malefica-i putere, *Misquamacus* încheie un pact cu sufletul unui prinţ voodoo a cărui ură faţă de oamenii albi nu s-a diminuat cîtuşi de puţin cu scurgerea unui secol de la moartea sa. Şi în timp ce teribilul vraci indian începe să distrugă oraşul, *Harry* îşi uneşte forţele cu acelea ale unui vînzător de maşini vechi şi ale unei fiinţe inocente, singura care cunoaşte modalitatea de-al distruge pe *Manitou*. În toate acţiunile lor, ei sînt ajutaţi de fantoma lui *Singing Rock*, vraciul indian ce moare în luptă cu *Misquamacus* în *Revenge Of The Manitou*. Un roman de o mare forţă imaginativă, cu un umor negru de bună calitate caracteristic de altfel pentru opera unuia dintre maeştrii moderni ai horror-ului.

Florin Mircea Tudor

Redacţia Jurnalului SF urează
„La mulţi ani!"
sănătate şi fericire domnilor
ALEXANDRU MIRONOV
şi
ION HOBANA
cu ocazia aniversărilor zilei de naştere.